

P.G. Wodehouse Society (NL)

11 maart 2021 , 4th Wodehouse Talk

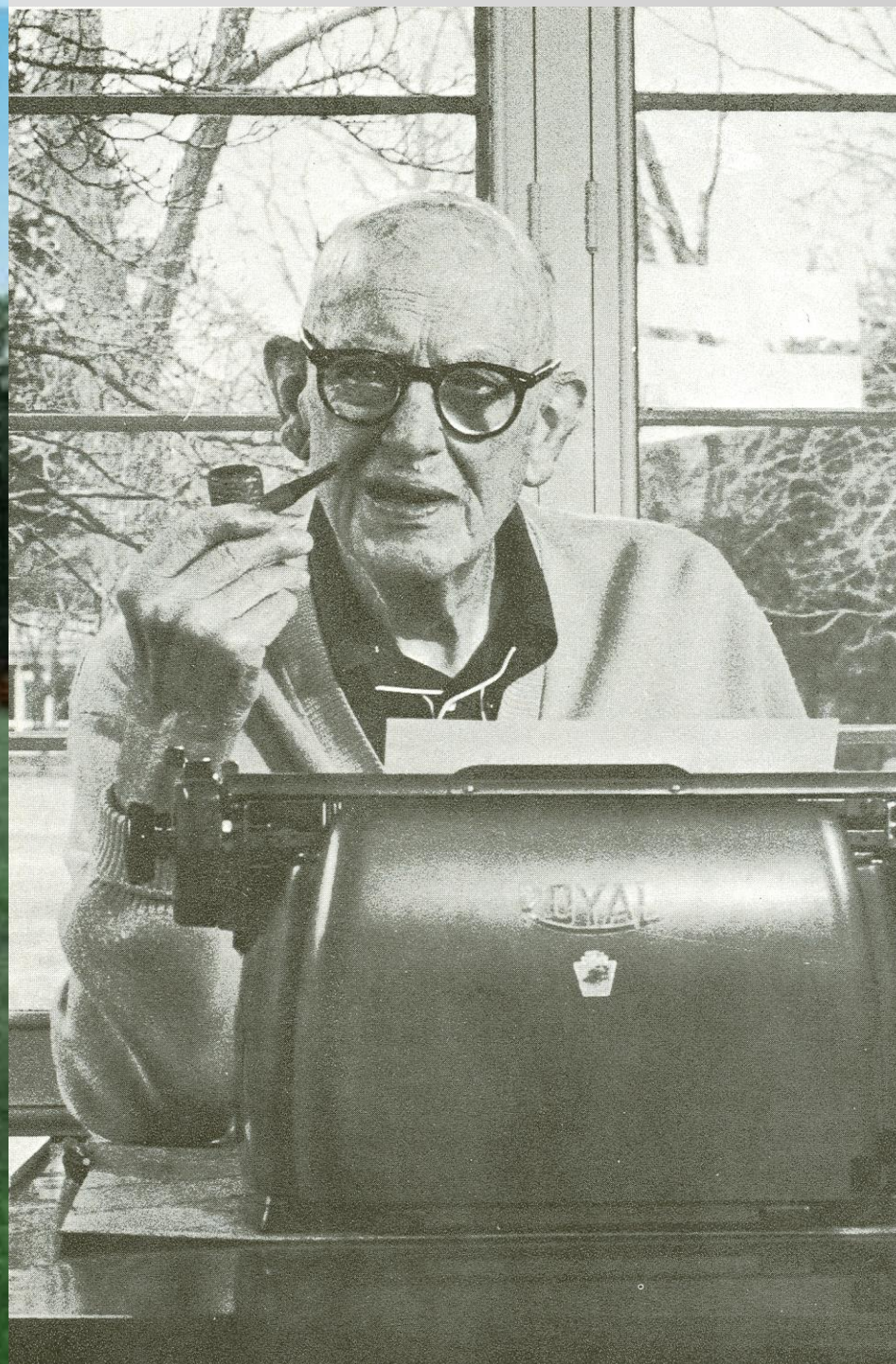
Wentelen in Wodehouse-woorden, in een vooroorlogse multimediale wereld

Peter Nieuwenhuizen

**Pelham Grenville
Wodehouse**

1881-1975

apr 1895

Wodehouse' geboortehuis in Guildford, Surrey.

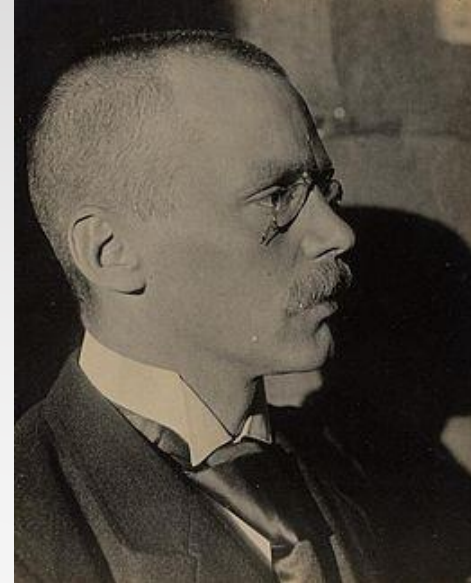

**Jacques Fabrice
Herman Perk**

1859- 1 nov 1881

Frederik van Eeden

Herman Gorter

Willem Kloos

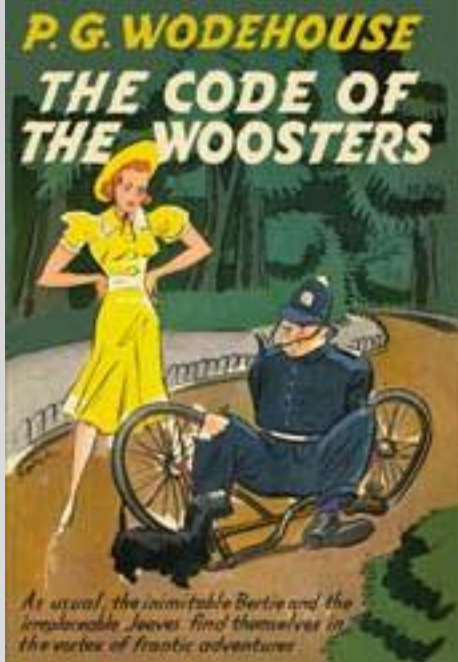

Lodewijk van Deyssel

**Percy Bysshe
Shelley**

1792-1822

The Code of the Woosters, chapt.3

‘Have you not sometimes felt in the past, Bertie, that, if Augustus had a fault, it was a tendency to be a little timid?’ I saw what she meant. ‘Oh, ah, yes, of course, definitely.’ I remembered something Jeeves had once called Gussie. ‘**A sensitive plant**, what?’

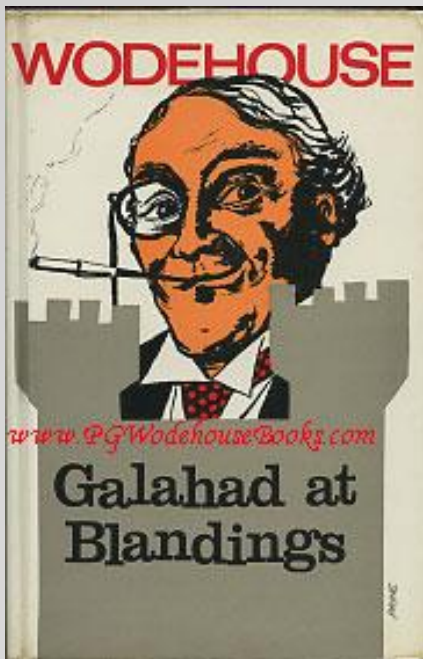
‘Exactly. You know your **Shelley**, Bertie.’

‘Oh, am I?’

‘That is what I have always thought him — a sensitive plant, hardly fit for the rough and tumble of life.’

Percy Bysshe Shelley
The Sensitive Plant
(1820)

Galahad at Blandings, chapt.1+6

...Tipton Plimsoll, the tall thin one, was the first to recover, if only gradually, from the effect of the potations which had led to his sojourn in the coop. The other, Wilfred Allsop, pint-size and fragile and rather like **the poet Shelley** in appearance, was still asleep.

....

Wilfred Allsop was sitting up, his face pale, his eyes glassy, his hair disordered. He looked like **the poet Shelley** after a big night out with Lord Byron.

...

For an instant Wilfred Allsop's face lit up, as that of **the poet Shelley** whom he so closely resembled must have done when he suddenly realised that 'blithe spirit' rhymes with 'near it', not that it does, and another ode was as good as off the assembly line.

**Ernest
Armine
(1879)**

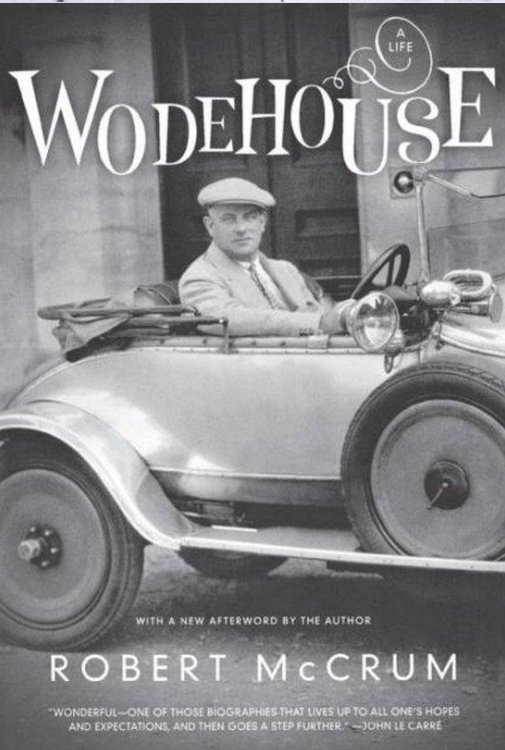
**Philip
Peveril
(‘Pev’)
(1877)**

**Pelham
(‘Plum’)
Grenville
(1881)**

Niet op foto:

**Richard
(‘Dick’)
Lancelot
Deane
(1892)**

Robert McCrum & OED

School slang: oil; archbish; barge; biff; corking

Dulwich ('Valley Fields'): chassis (body); giving someone the elbow (reject); soup strainer (moustache); fungus (beard); old horse (friend)

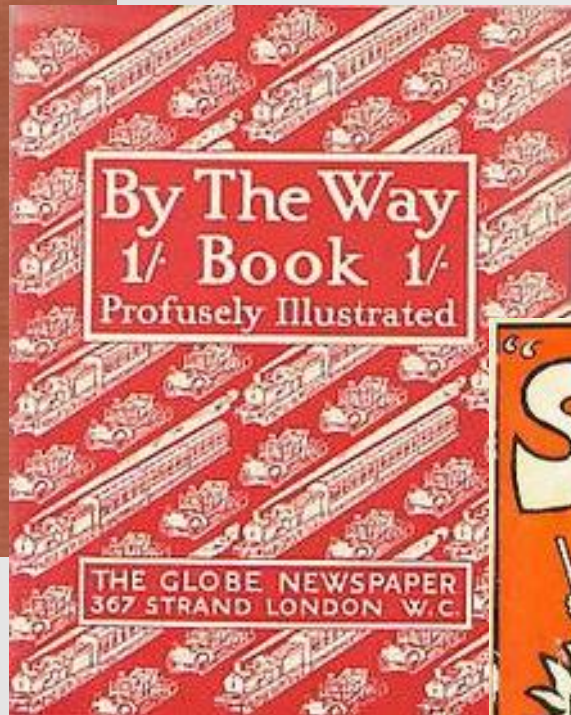
Bank: restore the tissues (take alcoholic refreshment); off his onion (unbalanced); pip pip (goodbye)

Drones: cove; blighter; snifter; oojah-cum-spiff, tinkerty-tonk

Drunk: awash; boiled; fried; lathered; illuminated; oiled; ossified; pie-eyed; polluted; primed; scrooched; stinko; squiffy; tanked; woozled.

NOT GEORGE WASHINGTON
H. WESTBROOK & P.G. WODEHOUSE

GB 1907

GB 1908

GB 1909

P. G. WODEHOUSE
THE MAN
UPSTAIRS

GB 1914

HET MEISJE IN DE TAXI

DOOR
P. G. WODEHOUSE

N.V. UITGEVERSDZAAK J. W. BOISSEVAIN & CO HAARLEM

Het meisje in de taxi,
juni 1927

BOEKEN VAN SPANNING.

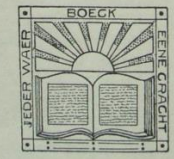
HET MEISJE IN DE TAXI

(A DAMSEL IN DISTRESS)

DOOR

P. G. WODEHOUSE

MET VERTALING VAN R. L. D. W.

HAARLEM
N.V. UITGEVERSDZAAK J. W. BOISSEVAIN & Co.

Krantenfeuilleton *Het meisje in de taxi,* in dagblad *Het Vaderland* 1926

Costuums naar maat... -47.50

HET MEISJE IN DE TAXI

DOOR
P. G. WODEHOUSE

HOOFDSTUK I.

1
Waar het oude, historische kasteel Belpheer in het graafschap Hampshire hoofdzakelijk het toneel van dit verhaal is, zou het een aangename taak zijn, om met een uitvoerige beschrijving van de plaats, gevolgd door eenige bijzonderheden betreffende de geschiedenis der Earls of Marshmoreton, die het sinds de vijfde eeuw in bezit hadden, te beginnen.

Jammer genoeg werkt in deze dagen van koortsachtig gejaag een romanschrijver tot zijn nadeel. Hij moet parloes in zijn verhaal vallen, met even weinig voorbereiding als hij noodig zou hebben, om in een in beweging zijnde tram te springen. En even vlug en handig, als een konijntje, dat bij zijn ontbijt verrast wordt, moet hij weer van het onderwerp afglijden. Anders wordt hij weggevoerd en gaat het publiek naar den bioscoop.

In het kort moet ik even opmerken, dat de tegenwoordige Lord Marshmoreton weduwnaar en achtenveertig jaar oud is, dat hij twee kinderen heeft, een zoon, Percy Wilbraham Marsh, Lord Belpheer, die op het punt staat zijn een-en-twintigsten verjaardag te vieren en een dochter, Lady Patricia Maud Marsh, die pas twintig geworden is; verder fungeert als chateleine van het kasteel Lady Caroline Byng, een zuster van Lord Marshmoreton, die met den schatrijken mijneigenaar Clifford Byng getrouwd geweest is. Een paar jaar na hun huwelijk stierf hij; boosaardige menschen beweren, dat zij zijn dood verbaast heeft. Dan heeft ze nog een stiefzoon Reginald. Geeft me tijd om deze paar feiten te ver-

som met f 1000 per jaar te verhoogen van het oogmerk af, dat de verbouwing een feit zal zijn geworden.

melden en ik ben klaar. Aan het glorierijk verleden der Marshmoretons raak ik zelfs niet.

Gelukkig is het litterair verlies niet onherstelbaar. Lord Marshmoreton is zelf bezig aan de historie van zijn geslacht, die, als his lordship ze af heeft, stellig op geen enkele boekenplank zal ontbreken. Wat verder het kasteel en het park betreft, de modelboerderij en den amberkleurigen salon inbegrepen, ge kunt ze iederen Donderdag, wanneer Belpheer voor het publiek geopend wordt tegen entree van één shilling per persoon zelf bezichtigen. Keggs, de butler, neemt het geld, dat voor het een of ander liefdadig doel ter plaatse bestemd is, in ontvangst. Althans dat is de bedoeling. Maar booze geesten, met Albert, den chasseur aan het hoofd, fluisteren, dat Keggs die shillings opsteekt en ze bij zijn niet onaardig spaarpotje voegt op de Boeren- en Handelshank, links van de Hoogstraat in het dorp Belpheer, vlak naast het Oudemannenhuis.

In verband hiermee, kunnen we alleen zeggen, dat Keggs veel te veel van een heel erg heiligen bisschop heeft, om zich met dergelijke praktijken in te laten. Aan den anderen kant kent men Albert Keggs. We zullen het naar blauw blauw laten.

Natuurlijk schijn bedriegt. Ieder, bijvoorbeeld, die om elf uur op zekeren Juni-morgen voor den hoofdingang van het kasteel had gestaan, zou zich licht vergist hebben. Zoo iemand zou vermoedelijk de gevolgtrekking gemaakt hebben, dat de dame van middelbaren leeftijd, die er zoo heel gedeideerd uitzag en bij den rozentuin met den tuinman stond te praten en te kijken naar het jonge paar, dat op het terras beneden heen en weer dreentelde, de moeder van het mooie meisje was en dat ze glimlachte, omdat haar dochter pas geëngageerd was met den langen jongeman met het prettige gezicht naast haar.

Sherlock Holmes zou er zelf de dupe van

plaats hebben. De kosten van den bouw komen op ongeveer f 400 per woning boven het bedrag dat is vastgesteld om voor rijkssubsidie in aanmerking te komen.

geworden zijn. Je hoort het hem in een van zijn glasheldere betoogen, met de altijd juiste gevolgtrekkingen, aan Watson uitleggen.

Ja, Watson, 't is de eenige verklaring. Indien de dame alleen den tuinman een compliment over zijn rozentuin gemaakt had en als haar glimlach alleen het gevolg was van het keurig uitzien van dien tuin, dan zou een werkaatsing van haar glimlach op het gezicht van den tuinman te lezen moeten zijn, maar, zooals je ziet, kijkt hij gemelijk en norsch.

Nu was de tuinman — dat wil zeggen de gezette man met verbrand gezicht, in overhemd en grove werkbrock, die met gefronste wenkbrauwen in een kam met een oplossing van walvischtraan tuurde — feitelijk de Earl of Marshmoreton en voor zijn gemelijkheid bestonden twee redenen. Hij vond het vervelend, als hij aan het werk was, gestoord te worden en bovendien werkte Lady Caroline Byng hem altijd op zijn humeur en nooit meer dan zooals nu, nu zij bespiegelende hield over een mogelijke roman tusschen haar stiefzoon Reggie en his lordships dochter Maud.

Alleen zijn intieme vrienden zouden in die eigenaardige gedaante in werkbrock den zevenden Earl of Marshmoreton herkend hebben. De Lord Marshmoreton, die zich af en toe in Londen vertoonde en dan zonder bijzonder de aandacht te trekken met bisschoppen in de Atheneum Club lunchte, was goed gekleed, een persoonlijkheid van wie niemand zou verwachten, dat hij zijn stevige beenen ooit in iets anders dan het fijnste laken stak. Maar als ge eens even „Who's Who” op wilt slaan bij de M, zult ge op de plaats, die aan den Earl gewijd is, de woorden „Liefhebberij-Tuinieren” vinden. Waaraan hij in een vlaag van nederigen trots nog toegevoegd heeft: Eerste prijs voor Hybrid Theerozen, bloemententoonstelling in de Temple, 1911. De woorden spreken voor zichzelf.

Lord Marshmoreton was nooit gelukki-

geloosst deskundig hewerkt verslag eindigt aldus:

„Samenvattend wat wij in ons overzicht schreven, meenen wij te mogen herhalen,

ger dan wanneer hij tusschen zijn rozen zat. Hij leefde voor zijn tuin. Liefde, die anderen hun familieleden toedroegen, koos-terde Lord Marshmoreton voor zaad, rozen en humuslaag. Haat, die sommigen van zijn standgenooten gevoelden voor socialisten en volksopruisers, bewaarde hij voor slakken, luis en voor dat kleine geelachtige witte insect, dat zoo door en door verdorven is; soms wordt het roosmyt en anders blaaspot genoemd. Lord Marshmoreton was doedeenvoudig, vriendelijk en opgeruimd, maar zat hij temidden der rozenbelagers, dan werd hij moorddadig en richtte even groote verwoestingen aan als Attila de Hun en Genghis Khan. Blaaspoten ziten aan de onderzijde der rozebladen en zuigen het sap op, waardoor de blaren geel worden; Lord Marshmoreton kende op dat punt geen genade en hij zou zelfs zijn grootmoeder, had hij haar onder tegen een van zijn rozen aan gevonden, het zocht opzuijgend, een bad van walvischtraan gegeven hebben.

Alleen 's avonds na het eten was hij niet langer de hardwerkende zwouger, maar werd, hieroe aangespoord door Lady Caroline, die hem op dat punt nooit met rust liet, de aristocraat, en trok hij zich in zijn studeerkamer terug, waar hij, bijgestaan door zijn bekwame secretaresse, Alice Taraday, aan de Geschiedenis van zijn Geslacht werkte. Het lijfjive boek schoot evenwel slecht op. Tien uur in de buitenlucht maken iemand slaperig en maar al te dikwijls viel Lord Marshmoreton midden in een zin in slaap, tot groote ergernis van Miss Taraday, die een nauwgezet meisje was en graag haar salaris verdienen wilde.

Het paartje op het terras had zich omgedraaid. Op het gezicht van Reggie Byng, die zich over Maud heenboog, lag ernst en bezieling en zelfs op een afstand kon men zien hoe de oogen van het meisje straalde bij hetgeen hij haar vertelde. Ze hing aan zijn lippen

De heer van Set gadering ook nog gek uit de ingezetenen, werd aangeboden.

Lady Caroline's g meer genadig.

„Wat is 't toch een peldje ze. „Ik zou w wat die goede Reggie dit oogmerk...”

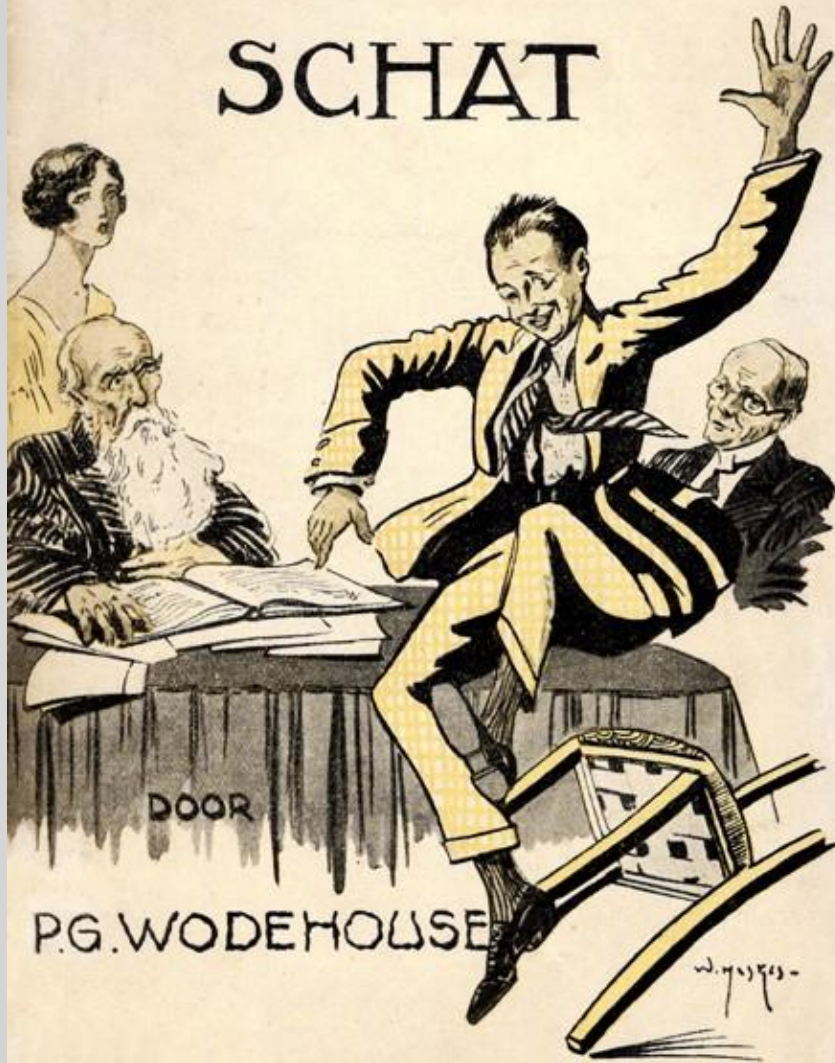
Ze brak af met eenheid. Die zaak haar strijd gekost. De goe zoo plooibaar in ha onmerkbaare tegenzi om zijn beminnelijke aan te bieden — stiefmoeder nog noo publick, waar haar terde, welsprekender zy hem de voordeler Niet dat Reggie iets gaf grif toe, dat hij soms ging hij zoo dat zij onbetaalbaar geen zin om haar te worden. Hoe kon weten, dat Reggie's zoover ze niet door werd ingenomen, ve Taraday? Reggie, ha Hij had 't zelfs niet verteld.

„Wie weet, of op ging Lady Caroline o haar niet vraagt.”

Lord Marshmoreton staanbaars en bleef vreeselijke bronsvel s ongedierte had klaar

„Een ding is gel Caroline. „Ik bedo over die dwaze bevlid dien zij den vorigen moette, schijnt heen aan hem dacht, zou zijn. Ik hoop, John, geven, dat ik gelijkt feitelijk gevangen hie dat zij toevallig, noe weer ontmoette. Er als je elkaar niet zij

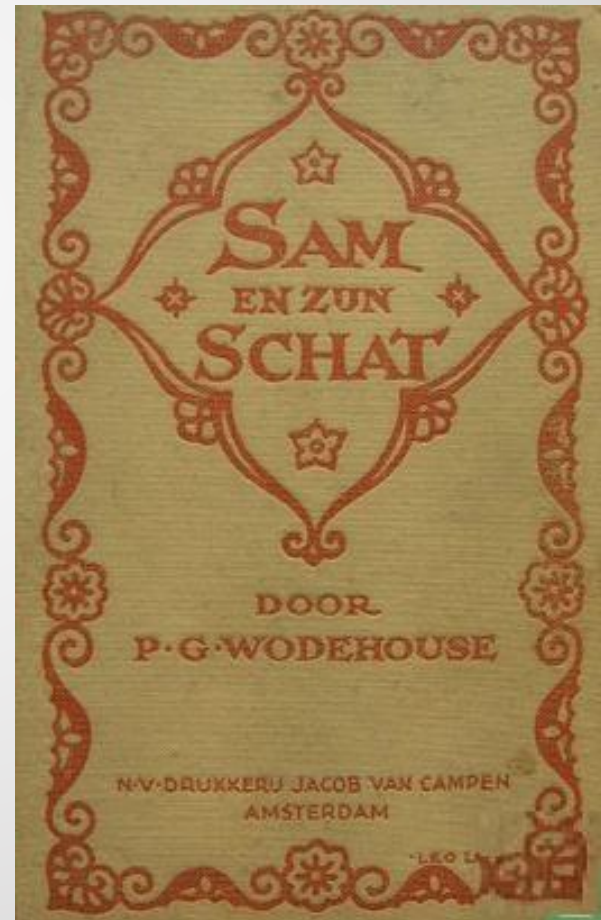
SAM EN ZIJN SCHAT

DOOR
P.G. WODEHOUSE

N.V. DRUKKERIJ JACOB VAN CAMPEN
AMSTERDAM

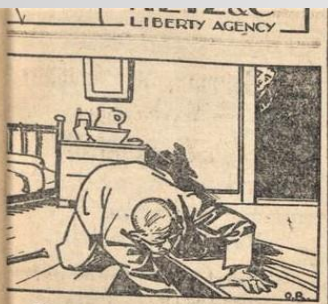
Sam en zijn schat,
juli 1927

N.V. DRUKKERIJ JACOB VAN CAMPEN
AMSTERDAM

LEO L.

Krantenfeuilleton Sam en zijn schat, in dagblad Algemeen Handelsblad 1926

Sam en zijn schat
 uit het Engelsch
 door P. G. WODHOUSE.

Sam was aangenaam verrast. Hij had gedacht, dat de heer Pynsent belang stelden in zijn toekomst.

„Hebt u plannen?”

„Ja, alles is al in orde.”

„Dat is prachtig, Oom”, zeide Sam ondelijk. „Ik dacht dat u mij op de ten zou zetten.”

„Herinner jij je nog een Engelschman, zekeren Lord Tilbury met wien je bij gedineerd hebt?”

Sam herinnerde zich dezen heer. Zijn rdschap had hem na het diner in een eke geduwd en had een half uur zonder houden tegen hem gesproken.

„Dat is de uitgever van de Mammoth tgeversmaatschappij, een zaak, die een issa dag- en weekbladen te Londen in t licht geeft.”

„Dat wast Sam wel. Het gesprek van Lord lbury was min of meer een autobiografie weest.

„Nu, hij gaat Zaterdag met de „Maurenia” naar Engeland en jij gaat met hem t. Hij heeft aangeboden om jou bij hem de zaak te nemen.”

„Maar ik weet niets van dat kranten-erk.”

„Och, je weet nogens iets van”, verarde de heer Pynsent zachtzinnig. „Dat mt door je Engelsche kostschoolproe- n je niet erger mislukken, dan je hier bt gedaan. Die papiormand staat pas

heel volgens het programma vertep: er werd geen eerewijn aangeboden.

„vier dagen in deze kamer, maar die weet al meer van de zaken hier af, dan jij in vijftig jaar zult leeren.”

„Sam maakte een klagens geluid. Vijftig jaar scheen hem ietwat overdreven.

„Ik heb dat Lord Tilbury onverholn meegedeeld. Maar hij wil je toch graag hebben.”

„Gek”, zeide Sam. Hij voelde zich toch wel een beetje gevleid door die hevige begeerte naar zijn diensten bij een man, die hem maar eens gesproken had. Lord Tilbury was wel een oude zeur, maar in ieder geval stond het vast, dat hij die gave had — zonder dewelke men geen fortuin maken kan — die vreemde, bijna sprookjesachtige gave om dadelijk te weten, wat je aan iemand hebt.

„Heelemaal niet gek”, zeide de heer Pynsent. „Hij en ik doen juist samen zaken. Hij tracht mij over te halen, om iets te doen, waartoe ik tot nu toe ook heelmaal niet besloten ben. En hij denkt, dat hij, als hij mij van jou ontlast, mij aan zich verplicht. En dat is ook zoo.”

„Oom”, zeide Sam vol gevoel. „Ik zal mijn best doen.”

„Dat is je geraden”, antwoordde de heer Pynsent, in het minst niet geroerd. „Het is je laatste kans. Ik zie geen aardse reden, waarom ik je het verdere van je leven zou onderhouden en dat ben ik ook heusch niet van plan. Als je den boel bij Tilbury nu weer in het honderd schopt, dan hoef je heusch niet weer bij mij aan te komen. Het gemeste kalf wordt niet geslacht. Denk daaraan!”

„Natuurlijk, Oom, natuurlijk. Maar tobt u er maar niet over. Ik heb een voorgevoel, dat het best zal gaan. Ik ga graag naar Engeland.”

„Ik ben blij, dat te hooren. Dat is alles. Goeien middag.”

„Ziet u, het is wel heel vreemd, dat u mij juist daar heen zendt”, zeide Sam na denkend.

„Dat vind ik nu niet. Ik ben blij, dat ik de kans heb.”

„Ik bedoel... gelooft u aan waarzegsters?”

„Neen. Bonjour.”

„Omdat een waarzegster mij voorspeld...”

„Deze deur”, zeide de heer Pynsent, „sluit zich vanzelf.”

„Na de juistheid van deze bewering te hebben geconstateerd, begaf Sam zich naar zijn eigen appartementen, waar hij den heer Clarence (Snert) Todhunter, den popu-

litane, een Symphonie of een opera van hem hoort — het is muziek van allerzuiverst lairen en energieken kok van de vrachtoot „Araminta” vond, ontwaakt en een neuswarmertje rookend.

„Wie was die oude knaap?” informeerde de heer Todhunter.

„Dat was mijn oom. De directeur van de firma.”

„Ben ik in zijn kamer een tukje gaan doen?”

„Dat ben je.”

„Dat spijt me, Sam”, zeide Snert, flinkweg. „Het was gisternacht wat laat geworden.”

Hij gaapte eens terdege. Snert Todhunter was een magere, pezige kerel, vooraan in de dertig, met een hoog voorhoofd en peinzende oogen. Geprikkelde scheeskameraden, die met hem pokkerden, hadden van die oogen wel eens gezegd, dat ze wat onbetrouwbaar keken; maar voor den criticus, wiens oordeel niet ongunstig beïnvloed werd door zooven geleiden geldelijke verliezen, was het meer een blik, die herinnerde aan een papegaai, die het leven lang heeft aangekeken en overal desillusie gevonden heeft. Er was iets zeer pessimistisch in Snert, en als hij een drupje te veel op had, dan maakte hij vage toespelingen op een grafelijken titel, waarop hij rechten kon doen gelden. Het was een lange en ingewikkelde geschiedenis, die ledereen, die er bij betrokken was, in een leelijk daglicht plaatste, maar aangezien hij het nooit twee maal op dezelfde manier vertelde, werd er weinig geloof aan gehecht door een niet zeer geestdriftig auditorium. Overigens maakte hij de beste Snert van den Atlantischen Oceaan, maar was niet hoovaardig.

„Snert”, zeide Sam. „Ik steek over naar Engeland.”

„Ik ook. Ik ga Maandag.”

„Waarachtig!” zeide Sam na denkend. „Zedenken, dat ik Zaterdag met de „Maurenia” ga, maar ik heb wel lust om met jou te varen. Ik vind zoo'n tête à tête van zes dagen met Lord Tilbury niet aanlokkelijk!”

„Wie is dat nu weer?”

„De eigenaar van de Mammoth Uitgevers maatschappij, waar ik een betrekking heb.”

„Ben je er hier dan uitgegoot?”

Het hinderde Sam wel wat, dat dezeslecht onderlegde man zoo onmiddellijk de situatie becreep. Ook vond hij Snert wat tactloos. Hij had toch kunnen doen, alsof hij meende, dat er hier van ontslag nemenspraak was.

„Ja, zoo zou je het kunnen noemen.”

„Toch niet omdat ik in zijn stoel zat?”

„Neen. Oogenschnijlijk zijn er allerlei

redenen. Snert, het is heel vreemd, dat mijn oom het plotseling in zijn hoofd heeft gekregen om mij weg te bonjoureu naar Engeland. Een paar dagen geleden heeft een waarzegster mij verteld, dat ik spoedig een lange reis zou ondernemen en dat ik aan het eind daarvan een blond meisje ontmoeten zou... Snert!”

„Hm”

„Ik zal je wat laten zien.”

Hij tastte in zijn zak en haalde een portefeuille te voorschijn. En toen hij zoo ver was, bezon hij zich eerst nog eens. Maar hij scheen zijn aarzeling te overwinnen, deed de portefeuille open en haalde er met een wijding, die herinnerde aan de heilige handelingen van een Oostersche priester bij een reliquie-schrijn, een toegevouwen stuk papier uit.

Iemand, die niet zoo heel fijn opmerkt, zou, misleid door zijn oogenschnijlijk lichterhartige gedragingen, wilde schotter als een door en door materialistischen jongen man geoordeerd hebben, in wiens verpunning de romantiek geen kwetsbare plaats zou vinden. Niets was minder waar. Want hoewel hij honderd en zeventig pond voog, schoon aan den haak en afschoon hij, als hij vroolijk was — en dat kwam nogal eens voor — een lach hooren liet, die in zijn welluidendheid herinnerde aan het schateren van een hyena in de wildernis, toch was Sam buitengewoon gevoelig. Anders zou hij dit document ook niet in zijn bezit hebben.

„Maar eer ik je het laat zien”, zeide hij en hij keek Snert eens scherp aan, „moet ik je iets vragen. Vindt je iets grappigs, iets belachelijks, iets komisch in het feit, dat een kerel in Canada gaat visschen en daar strandt in een hut honderd mijl buiten de beschaaftde wereld met niets om te lezen en niets om naar te luisteren, behalve naar het liefdeslokken van de wilde eenden en naar het gewauwel van een Fransch-Canadeeschen gids, die geen drie woorden behoorlijk Engelsch...”

„Neen”, zei Snert.

„Ik ben nog niet klaar. Vindt je — om verder te gaan — vindt je er iets vreemds in, dat als zoo'n kerel in een dergelijken toestand een portret van een beeld van een meisje op den muur vindt geprikt door een vorigen bezoeker, en als hij vijf weken lang niets anders heeft te doen, dan daar naar te staren, vindt je het dan wonderlijk, dat hij tot over zijn ooren verliefd raakt? Denkt na, eer je antwoordt!”

„Neen”, zeide Snert, na een oogenblik peinzens. Hij was niet iemand, die spoedig

den humoristischen kant van een zaak ontdekte.

„Best”, zeide Sam. „Dat is je geluk. Want als je ook maar even gegrijsd had — een mondvertrekking maar — dan zou ik je vierkant uit het raam hebben gesmeten. Nou, die man ben ik.”

„Welke man?”

„Die de photo op den muur vond en er verliefd op werd. Kijk!”

Vol eerbied vouwde hij het papier open. Dit bleek nu een gedeelte te zijn van een pagina, gescheurd uit een of ander geillustreerd blad, dat zoo midden in de week een Engelschman komt opfleuren. Het tijdelijk verblijf aan den wand van de visschershut had aan het geheel geen goed gedaan. Het was vershoten en geel geworden, en in een hoek liep een donkere vlek, die er op scheen te wijzen, dat op den een of anderen tijd een bezoeker van de hut wat onhandig met zijn eten was geweest. Toch staarde hij er naar als een dolend ridder naar de heilige Graal.

„Nu?”

Snert bekeek het papier eens wat nauwkeurig.

„Dat is schapenjus”, zeide hij op de vlek wijzend met de onfeilbare en snelle diagnose van een deskundige. „Runderjus is nooit zoo donker.”

Sam keek zijn vriend met een fellen haatblik aan, die een gevoeliger mensch misschien een onaangename gewaarwording had kunnen bezorgen.

„Ik laat je daar een beeld van een gezichtje zien, tintelend van jeugd en levensvreugde”, riep hij uit, „en het enige, wat je weet te zeggen is, dat de een of andere vandaal, dien ik dolgraag den nek zou om draaien, met zijn ellendig eten gemorst heeft. Goede Hemel, man, kijk eens naar dat meisje. Heb je ooit zoo iets gezien?”

„Hm, niet kwaad?”

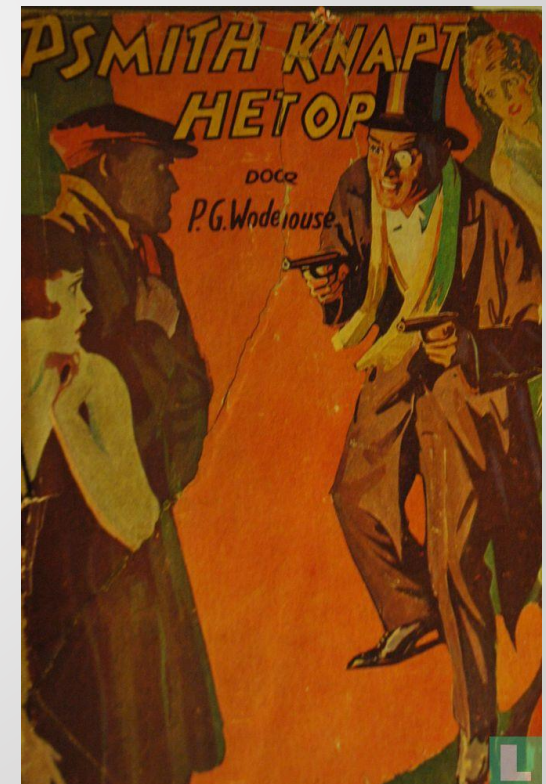
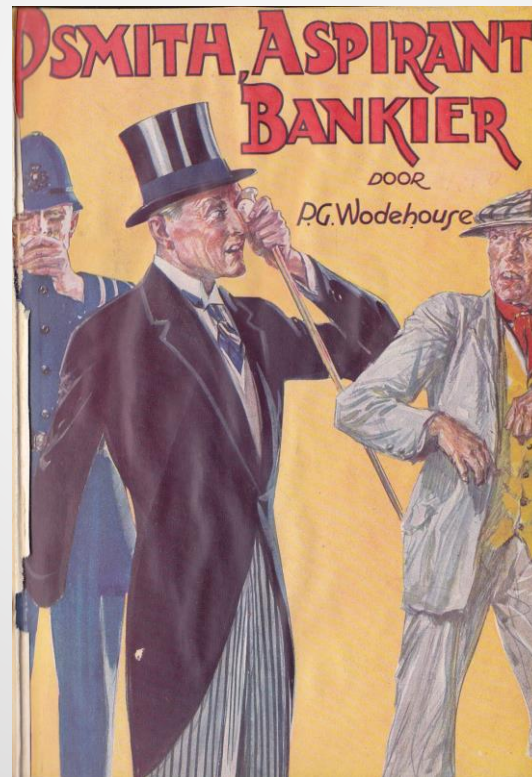
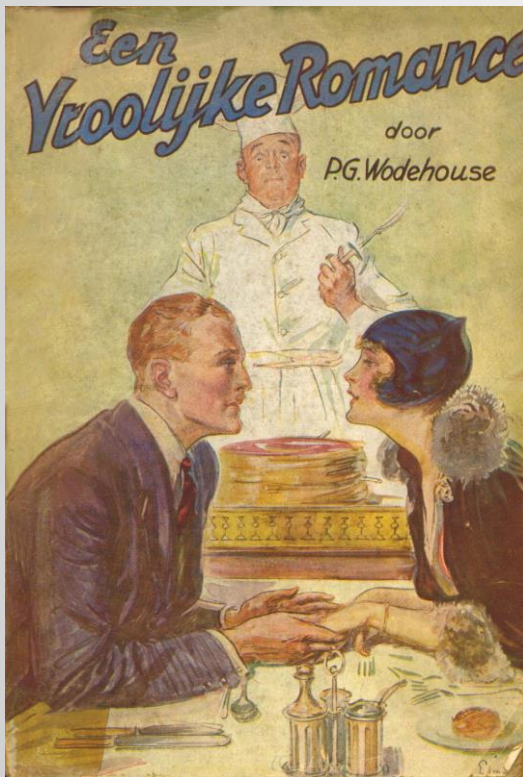
„Niet kwaad! Zie je dan niet, dat ze een wonder is?”

Inderaad bood de photo wel eenigen grond voor Sam's reestdrift. Hij stelde voor een meisje in jachtkostuum naast haar paard staande. Het was een mooi, jongenslank kind van een jaar of achtien, iets langer dan de middelmaat, en zij keek u aan met heldere, rustige, ernstige oogen. De hoekjes van haar mond gingen wat peinzend omhoog. Het was een snoerperig mondje; maar Sam die de photo nauwkeurig bestudeerd had en zich zelf als uiterst deskundig beschouwde, meende dat het glimlachend nog liever zou zijn.

„In choelade-...
 „Een schoone o...
 „Onder deze d...
 „naar alle waars...
 „schrijving gest...
 „heiligshennend...
 „gescheurd, had...
 „staanden tekst...
 „„Eenvoudig...
 „roerd. „Hoe is...
 „een roeknop o...
 „Tennyson —...
 „voer, was er...
 „heette...”
 „„O, hou je...
 „Snert! En wat...
 „ook niet!”
 „Snert krabde...
 „overwoog de d...
 „„Of donker”...
 „„Idioot. Vert...
 „blauwe oogen...
 „„Misschien”...
 „„En heur ha...
 „schien ook hee...
 „„Hoe kan ik...
 „„Snert”, zei...
 „Engeland doe...
 „„Dat is nog...
 „met zijn neus...
 „„Dochter van...
 „telefoonboek...
 „ben je ineens...
 „„Wat ben je...
 „vol bewonderin...
 „„Het lastige...
 „rod wel buiten...
 „sportief!”
 „„Ja”, zei Sn...
 „„Neen, het b...
 „waartuit deze...
 „nummer opzo...
 „lezen.”
 „„Kan wel”,...
 „hij nu genoeg...
 „Sam staarde...
 „„Zie je dat p...
 „Hemel, wat z...
 „lachen”...
 „Hij stopte...
 „zuchtig: „Lief...
 „De grote m...
 „vertoonde een...
 „„Als je het...
 „hij, „dan heb...
 „thee.”

**Uitgeverij Bruna publiceert in juli, sep-nov 1928
achtereenvolgens:**

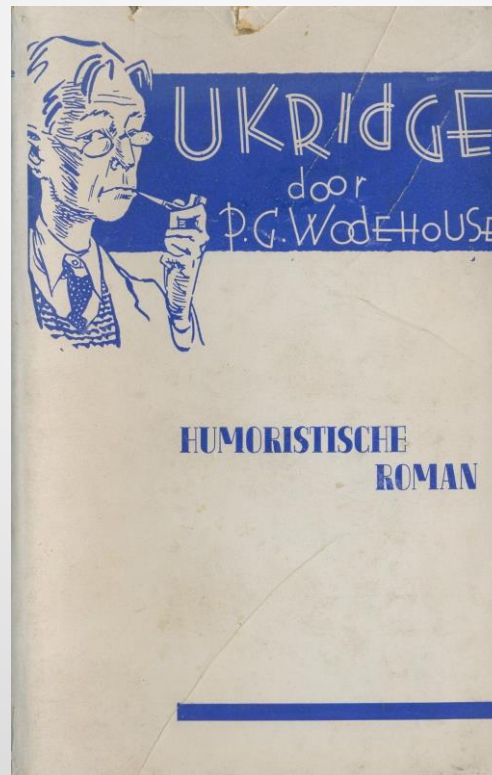
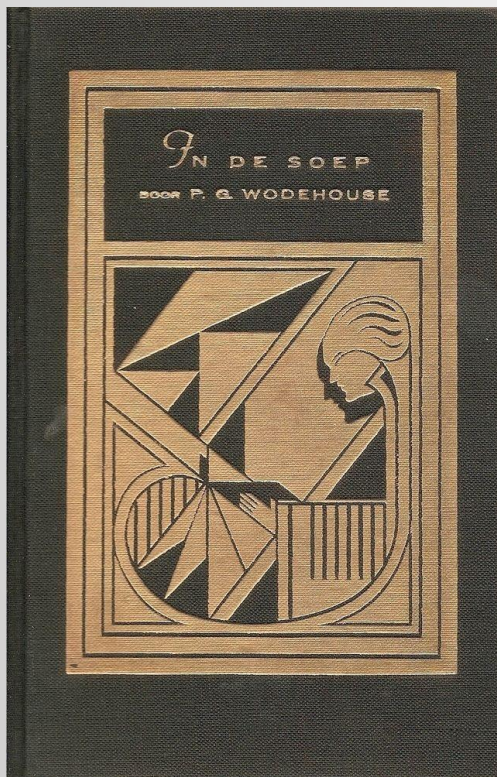
***Een vroolijke romance, Amor in het kippenhok, Psmith,
aspirant bankier, Psmith journalist, Psmith knapt het
op!***

In de soep, 1933 (Hot water), oorspr. in:
Algemeen Handelsblad 1933

Ukridge, 1934 (Ukridge), oorspr. in:
maandblad *Nova* 1932-1933

Knap jij 't maar op, Jeeves, 1935 (Carry On Jeeves) ,
oorspr. in: *De Maasbode* 1931

N°. 243.

147^e Jaargang.

1904.

MIDDELBURGSCH E COURANT.

Vrijdag

14 October.

Deze courant verschijnt dagelijks, met uitzondering van Zon- en Feestdagen.
Prijs, per kwartaal, zoowel voor Middelburg als voor alle plaatsen in Nederland franco pp., f 2.
Afsonderlijke nummers kosten 5 cent.

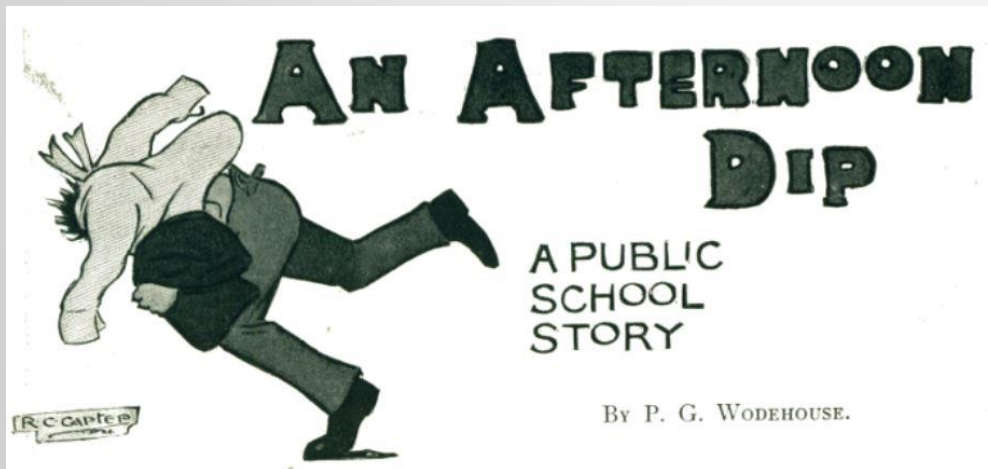
Advertentiën: 20 cent per regel. Geboorte-, dood- en alle andere familieberichten en Dankbetuigingen van 1-7 regels / 1.50; elke regel meer 20 cent. Reclames 40 cent per regel.
Grootte letters naar de plaats, die zij innemen.

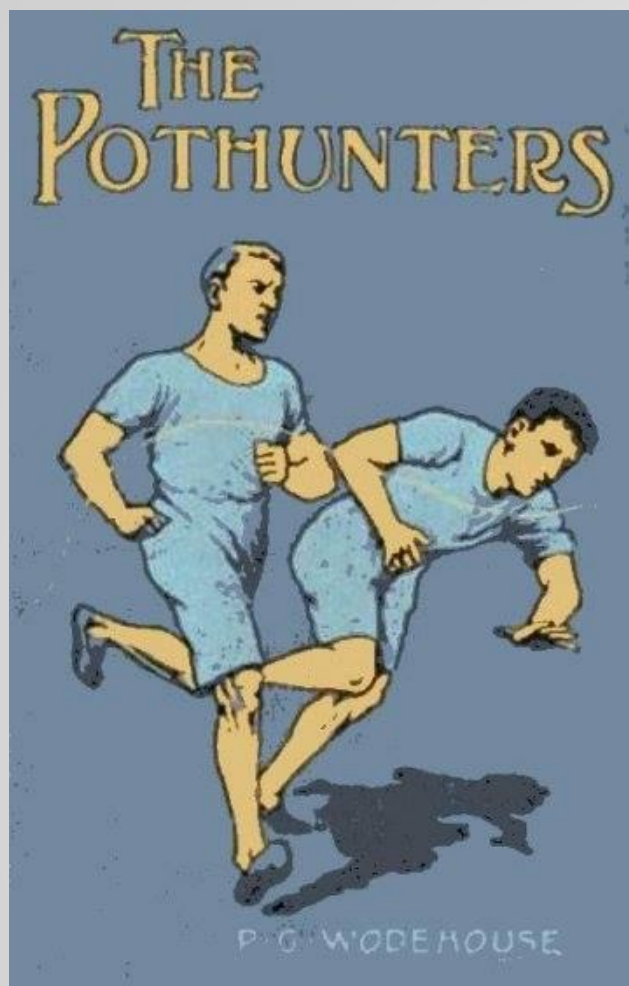
THERMOMETER EN VERWACHTING.
13 Oct. 8 u. van. 64 gr., 12 u. 56 gr., av. 4 u. 55 gr. F. — Verwacht: zwakke O. wind, bewolkte lucht, droog weer, nachtrorst.

Tot de plaatsing van advertentiën en reclames, niet afkomstig uit Zeeland, betreffende Handel, Nijverheid en Geldwesen, is uitsluitend gerechtigd het **Algemeen Advertentie-Bureau A. DE LA MAR & Co., N.E. Voorburgwal 266, Amsterdam.**

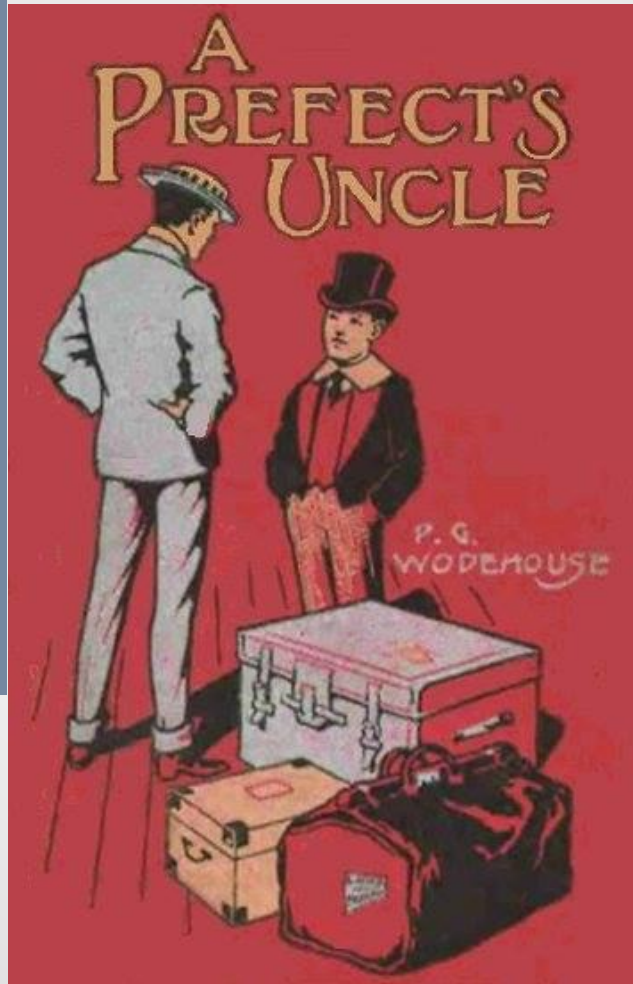
An afternoon dip, sep. 1904, vertaald als:

Een schoolavontuur, okt. 1904

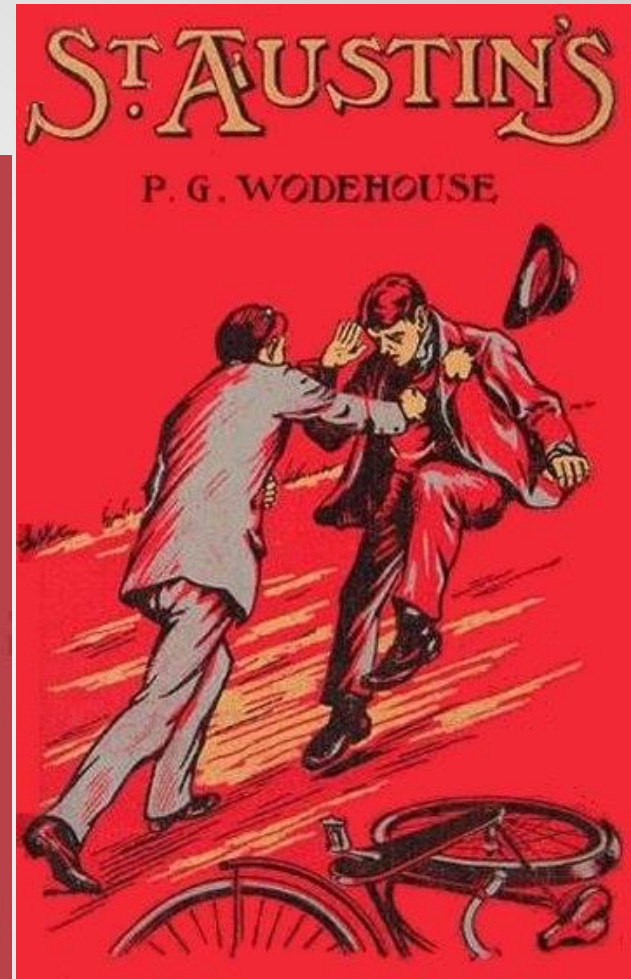

1902

1903

1903

THE NEW ELIXIR OF LIFE
AND 19 OTHER SPECIAL ARTICLES AND STORIES.

PEARSON'S

P.G. WODEHOUSE HUGH WALPOLE

THE STRAND MAGAZINE

10 CENTS

MUNSEY

The LITTLE NUGGET

A Stirling Novel of Full Book-length
Complete in This Issue

ALL-STAR CHRISTMAS ISSUE

Hearst's International Cosmopolitan

JULY

SUNNY MAG

7p

I AM THE UDDEN P.G. WODEHOUSE

JOURNAL

RED CARPET FOR
The Eisenhowers' in
Her romantic girlo
The sorrows and lai
as told by an old fri
ALD

BEGINS IN TH

THE SATURDAY EVENING POST

Beginning
Something New—By Pelham Grenville Wodehouse

WARWICK DEEPING
PEARL BUCH
RUPERT HUGHES

5¢ a copy

Collier's

THE NATIONAL WEEKLY

Guy Gilpatric - Knute K. Rockne - Owen P. White
P.G. Wodehouse - Zane Grey - Jerome Beatty

JULY, 1899.
Vol. XXVII. No. 196.

EDITORIAL:
ALEXIS DOY
FOOTER'S DAY
DINNER IN THE SUBWAY
O.A.'S DINNER AT OYON
O.A.'S AT THE ACADEMY
SUNDAY
BOB SWINMOSE
CHERRY
OCASIONAL NOTES
CORRESPONDENCE
AWARDS BY CORRESPONDENTS
PREPARATORY SCHOOL
O.A. CORRESPONDENT
ALLEGIANCE COLLEGE
COMMUNIST

CONTENTS

DETUR · SOLI · DEO · GLORIA · 1619

THE ALLEYNIAN

PUBLISHED AT EYLVICH · COLLEGE · PRICE 6

PRINTED BY THE GOLDEN WOOD PRINTING HOUSE, DELAWARE.

ELLERY QUEEN'S MYSTERY MAGAZINE

AN ANTHOLOGY OF THE BEST DETECTIVE STORIES, NEW AND OLD.

ROY VICKER
ANDRE MAURICI
FRANK GRUBE
LAURENCE KIR
EDMUND CRISPI

also P. G. WODEHOUSE, KARL DETZER, BARRY PEROWNE and others

10 CT GEILLUSTREERD 2 TUIVERSBLAD

DE HOND VAN TANTE

DOOR
P.G. WOODHOUSE

DE GESCHIEDENIS VAN BOBBIE

OM half elf nam ik den hond Mc Intosh mee voor zijn ochtendwandeling in het park en toen ik om ongeveer elf uur tien terug kwam, zat Bobbie Wickham in de huiskamer een sigaret te rooken en een praatje te maken met Jeeves, die erg op een afstand deed, vond ik.
"Ze groette me heel beleefd. Zoó beleefd, dat Jeeves achterdachtig ontkent en..."

NOVA

NOVEMBER

JEEVES EN DE ONGEWENSCHTE GAST

DOOR

P. G. WODEHOUSE.

Met teekeningen van Alfred Leete.

HELEMAAL ZEKER dat ik 't bij niet zóóveel schelen, want wat pakken

UKRIDGE

door
P.G. WODEHOUSE

GEAUTORISEERDE VERTALING
VAN A. M. BUIS.

Met teekeningen van WLADIMIR BIELKINE.

Het Ongelukkig-Syndicaat.

EEN OGENBLIKJE, kereltje," zei Ukridge. En mijn arm grijpend, bracht hij mij tot stilstaan in de achterste rijen van een kleine volksmenigte, die zich verzameld had voor de deur van een kerk op een rustig plein tusschen Hyde Park en King's Road.

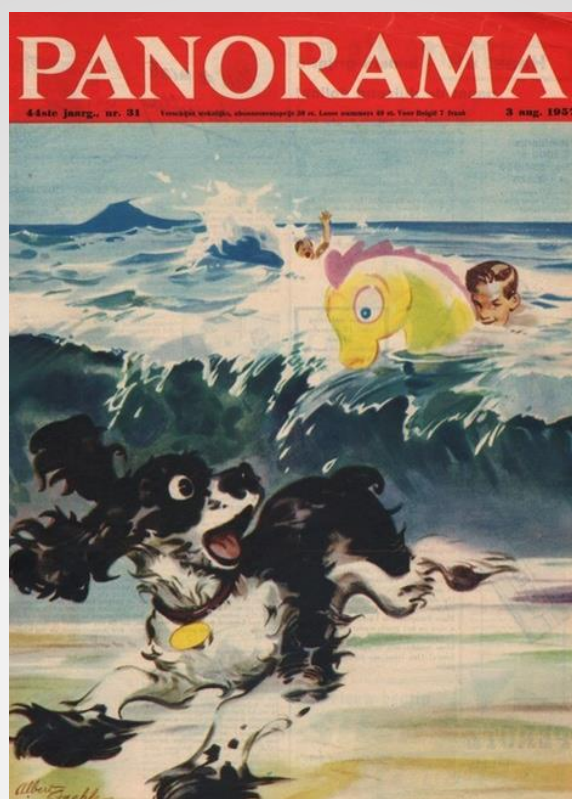
Bedoelde menigte bestond uit vijf keukenmeiden, vier kindermisjes, een half dozijn leegloopers, een man met een groentekar, verscheidene jongens, elf honden en een drietal jongemannen met camera's. Het was duidelijk dat er een huwelijk aan den gang was en — gezien de jongemannen met de camera's en de prachtige gereed staande auto's — een tamelijk chic huwelijk. Wat mij niet duidelijk was, was waarom Ukridge, die verstokte vrijgezel, zich onder de toeschouwers geschaard had.
"Wat zit hier achter?" informeerde ik.
"Waarom onderbreken we onze wandeling om een totaal onbekende levend te zien begraven?"
Ukridge antwoordde niet dadelijk. Hij

je wie ze daar binnen aan banden leggen?"
„Wie dan?"
„Teddy Weeks."
„Teddy Weeks? Teddy Weeks? Grootte hemel!" riep ik uit. „Werkelijk?"
En ik dacht aan vijf jaar geleden.

HET WAS IN Barolini's Italiaansch restaurant dat Ukridge zijn grootste plan ontwikkelde. Barolini's was een geliefde verblijfplaats van ons troepje, in de dagen toen de philanthropische restaurateurs van Soho vier gangen en een kop koffie leverden voor anderhalve shilling. Dien avond waren er behalve Ukridge en ikzelf nog de volgende vier: Teddy Weeks, de acteur, juist terug van een zesweeke tournee met „Maar een Winkelmeisje"; Victor Beamish, de man die den Gaat Vanzelf-pianolaspeler teekende voor de advertentiepagina's van het „Piccadilly Magazine"; Bertram Fox, de schrijver van „Spijt" en andere nimmer gefilmde scenario's en Robert Dunhill, die trachtte ond'er isaar verdiende bij

No 18
3 MEI
1947
Ergens in Nederland
Mei 1945
25 ct. in Nederland
4 fr. in België

VRIJDAG 28 NOVEMBER 1924

PM7613

Gravenhage in Beeld

ABONNEMENTSPRIJS:

ƒ1.60 PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK

LOSSE NUMMERS 15 CENT

REDACTIE- EN ADMINISTRATIE-ADRES:

MAURITSKADE

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL ·· BIJ CONTRACT BELANGRIJKE KORTING ·· VOOR DE VOORPAGINA EXTRA TARIEF

HERMAN HEYERMANS †

Gratis Ongelukken-Verzekering

door P. G. Wodehouse

Een Oogenblikje, ouwe jongen!" zei Ukridge. Hij greep me bij den arm en bracht me tot staan achter een klein groepje menschen, dat zich voor een kerkeur verzameld had.

Ukridge is m'n beste vriend, die mij dikwijls opzoekt, wanneer z'n financiële positie een weinig geschokt is.

Tijdens het Londensche seizoen ziet men meermalen zulke groepjes menschen voor de kerken, die over de stille pleinen tusschen Hyde Park en Kings Road verspreid liggen. Het bestond uit vijf vrouwen van keukenachtig aanzien, vier kindermesjes, een half dozijn mannen van de nietsdoende klasse, die een oogenblik hun gewone taak van langs de kaden te slenteren of voor 'n café te hangen onderbroken hadden, een groenteboter met manden sinaasappelen en koolraap, ettelijke kleine jongens, elf honden en drie vastberaden jongelieden met een camera over den schouder. Het was duidelijk, dat er een huwelijks gepleegd werd, en te oordelen naar de tegenwoordigheid van de fotografen en de glimmende auto's voor het trottoir, moest het een fashionable partij zijn. Ik begreep niet, dat Ukridge, vrijgezel als hij was, zich bij de toeschouwers wenschte te voegen.

"Wat zou dat beteekenen?" vroeg ik mij af. "Waarom onderbreken wij onze wandeling om de uitvaart van een vreemdeling bij te wonen?" Ukridge wachtte even met 'n antwoord. Hij scheen diep in gedachten verzonken. Dan lachte hij hol en somber — 'n schrikkelijk geluid, zooals het laatste gerohel van een stervende muis.

"Een vreemdeling, ouwe spiraalmatras!" antwoordde hij op den groven toon, die hem eigen was. "Weet je, wie daar voor heel z'n leven verkocht wordt?"

"Wie?"

Barolini was het vleuchtsoord, waar wij, aardwormen, altijd een goed heenkomen zochten in den tijd, dat de philanthropische restaurateurs in Soho je voor tachtig cent genoeg lieten eten, en op dien bewusten avond waren, behalve Ukridge en ik, de volgende „jongens" present:

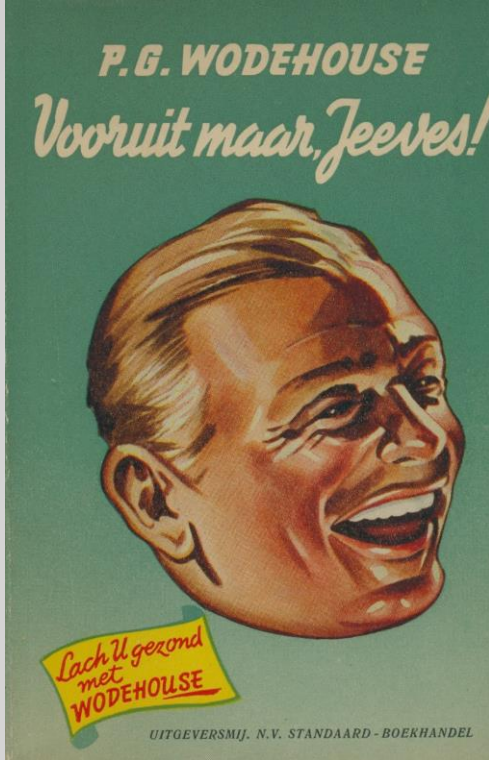
Teddy Weeks, de tooneelspeler, pas terug van een zesweekschien toer met het „Maar een dienstmeisje . . ." -gezelschap; Victor Beamish, de artist, die het plaatje teekende voor de advertenties. „Hoe leer ik gemakkelijk piano-spelen" in het *Piccadilly Magazine*; Bertram Fox, schrijver van „De roman van een millionaire" en andere nog niet gepubliceerde meesterwerken, en Robert Dunhill, die tegen een salaris van 900 gulden in dienst was bij de Nieuw-Asiatische Bank en het eenige ruchttere, commerciële element van het gezelschap uitmaakte. Zooals gewoonlijk voerde Teddy Weeks den boventoon, en vertelde ons voor de honderdste maal, hoe perfect hij was, en hoe slecht het kwaadaardig noodlot hem behandelde.

Het is niet noodig, een beschrijving van Teddy Weeks te geven. Onder een anderen en meer welluidenden naam heeft hij sinds langen tijd de theaterwereld veroverd en is nu vreeselijk bekend aan degenen, die de geïllustreerde bladen lezen.

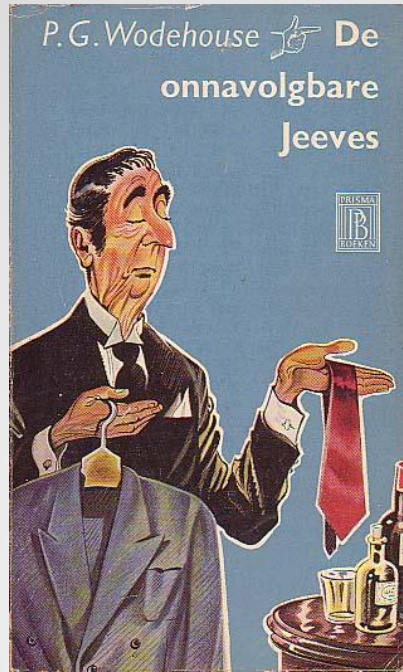
Hij was toen, als nu, een smachtende, knappe jongeman, bezat reeds dezelfde zielsverrukkende oogen, beweeglijken mond en het golvende haar, dat tegenwoordig zoo door het schouwburg-lievende publiek bewonderd wordt. En toch, in deze periode van z'n loopbaan gooide hij zichzelf weg aan derde-rangs-gezelschappen, welke voorstellingen geven te Nergenshuizen en een halve week de inwoners van Zwammerdam vervelen. Hij weet dit, gelijk Ukridge het altijd placht te doen, aan een tekort aan kapitaal.

„Ik heb alles!" zei hij knorrie, met een thelepelnie „n beweringen kraak

The Inimitable Jeeves, 1923

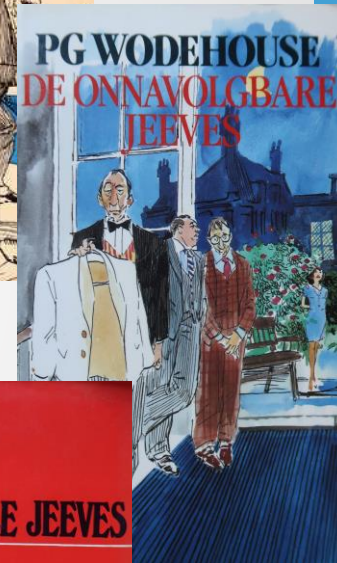
1950

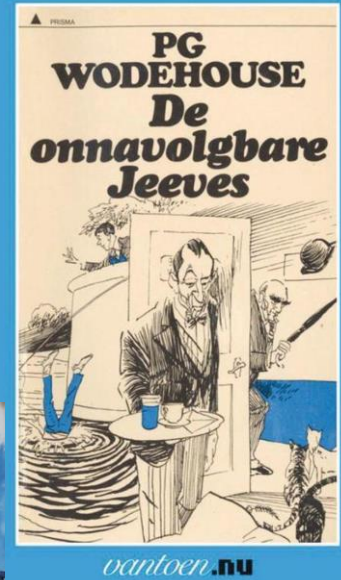
1955/1960

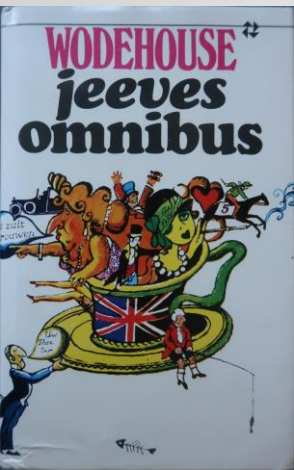
1982

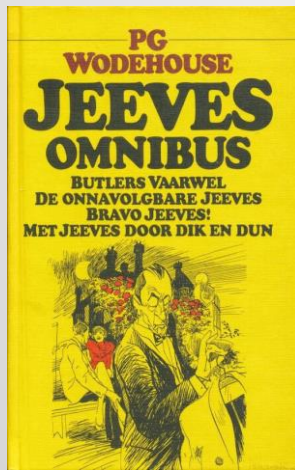
1989

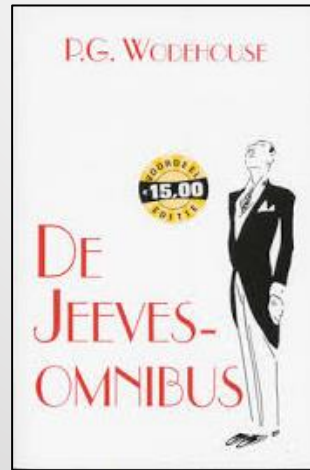
2006

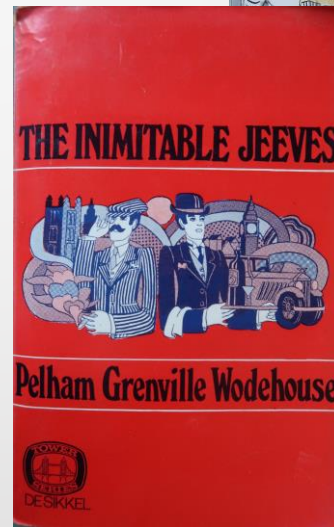
1972

1982

2005

Antwerpen 1971/1977

1981

P. G. Wodehouse in the *Globe* Newspaper

Volume 1

By the Way, Day by Day

featuring the writings of P. G. Wodehouse
from his years at the *Globe*, 1901-1908

Selected and edited by John Dawson
Notes to the text by Neil Midkiff

P. G. Wodehouse in the *Globe* Newspaper

Volume 2

By the Way: 200 Verses

featuring the work of P. G. Wodehouse
from his years at the *Globe*, 1901-1908

Edited by Tony Ring

2015 The Globe Reclamation Project

Het team van *The Globe Reclamation Project*

P. G. Wodehouse in the *Globe* Newspaper
Volume 2

By the Way: 200 Verses

featuring the work of P. G. Wodehouse
from his years at the *Globe*, 1901-1908

Edited by Tony Ring

2015 The Globe Reclamation Project

51 WAKE UP, ENGLAND!

20 October, 1904

Nearly half of the cases heard at the Mansion House Police Court concerned foreigners.

Ye criminals of England,
Who lounge at home at ease,
Bring out your centre-bits¹, and take
Your skeletonian keys¹;
Be brisk and energetic,
However disinclined:
The time has come for action,
You're being left behind.

Auguste from sunny Paris,
Wilhelm from bright Berlin,
And Schneiderstein from Poland
Your trade are gathering in.
Oh lay aside your cutty¹,
Put down the festive cup:
Wallow in sloth no longer,
Buck up, my boy, buck up.

Put off the velvet gauntlet,
Display the iron hand:
The alien interloper
Must quit our pleasant land.
No foreign hand shall outrage
Our pockets, safes and tills,
And none shall wield the sandbag
But British Alfs and Bills.

voorbeeld

GOES

With
JACK WHITING
PETER HADDON
& ADELE DIXON

Written by
P.G. WODEHOUSE & GUY BOLTON

Lyrics and Music by
COLE PORTER

SEPARATE NUMBERS

ALL THROUGH THE NIGHT 2/-

YOU'RE THE TOP 2/-

ANYTHING GOES 2/-

GET A KICK OUT OF YOU 2/-

PIANOFORTE SELECTION
2/6

CHAPPELL & CO LTD, 50, New Bond St., London, W.1. Sole U.S.A. & Canada Agents: S.A.F. CHAPPELL, Inc., New York, N.Y.

Pigs have wings (1952)

(From the Bridgnorth, Shifnal and Albrighton Argus, with which is incorporated the Wheat Growers' Intelligencer and Stock Breeders' Gazetteer).

It isn't often, goodness knows, that we are urged to quit the prose with which we earn our daily bread and take to poetry instead. But great events come now and then which call for the poetic pen. So you will pardon us, we know, if, dealing with the Shropshire Show, we lisp in numbers to explain that Emp. of Blandings won again.

This year her chance at first appeared a slender one, for it was feared that she, alas, had had her day. On every side you heard folks say 'She's won it twice. She can't repeat. 'Twould be a super-porcine feat.' 'Twas freely whispered up and down that Fate would place the laurel crown this time on the capacious bean of Matchingham's up-and-coming Queen. For though the Emp. is fat, the latter, they felt, would prove distinctly fatter.' Her too, too solid flesh,' they said, 'll be sure to cop that silver medal.'

Such was the story which one heard, but nothing of the sort occurred, and, as in both the previous years, a hurricane of rousing cheers from the nobility and gentry acclaimed the Blandings Castle entry as all the judges - Colonel Brice, Sir Henry Boole and Major Price (three minds with but a single thought whose verdict none can set at naught) -announced the Fat Pigs champ to be Lord Emsworth's portly nominee.

Pigs have wings (1952)

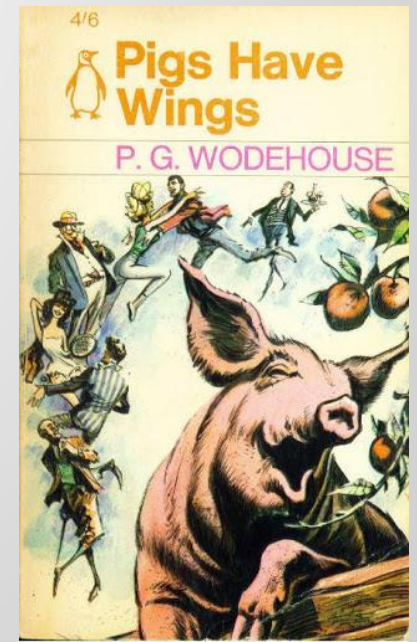
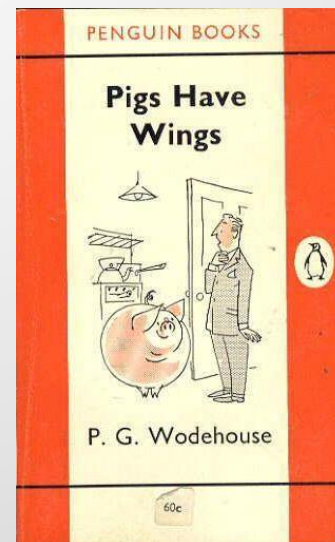
With reference to her success, she gave a statement to the Press. 'Although,' she said, 'one hates to brag, I knew the thing was in the bag. Though I admit the Queen is stout, the issue never was in doubt. Clean living did the trick,' said she. 'To that I owe my victory.'

Ah, what a lesson does it teach to all of us, that splendid speech!

~~~~~

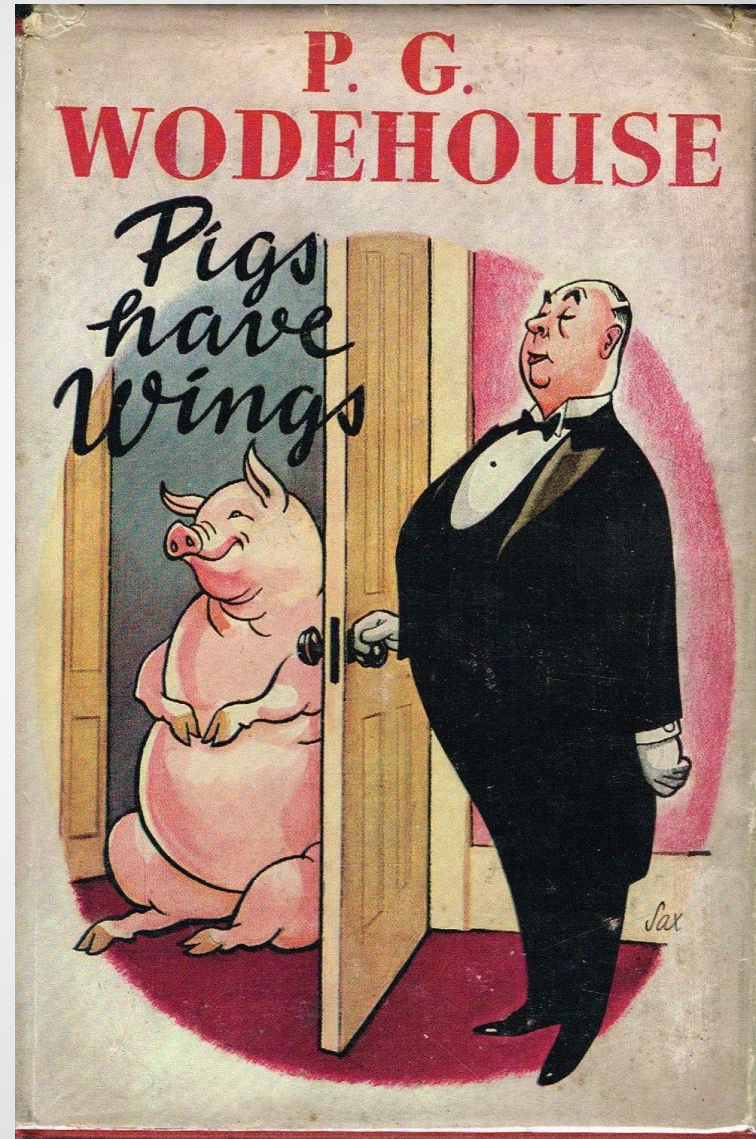
(From the Bridgnorth, Shifnal and Albrighton Argus, with which is incorporated the Wheat Growers' Intelligencer and Stock Breeders' Gazetteer).

*It isn't often, goodness knows,
that we are urged to quit the prose
with which we earn our daily bread
and take to poetry instead.
But great events come now and then
which call for the poetic pen.*

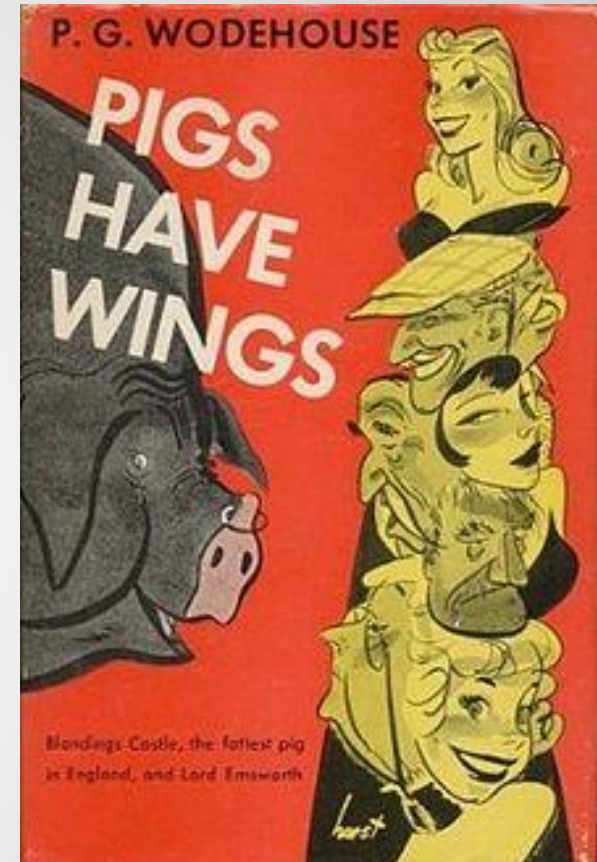
Pigs have wings (1952)

*So you will pardon us, we know,
if, dealing with the Shropshire Show,
we lisp in numbers to explain
that Emp. of Blandings won again.
This year her chance at first appeared
a slender one, for it was feared
that she, alas, had had her day.
On every side you heard folks say
'She's won it twice. She can't repeat.
'Twould be a super-porcine feat.'
'Twas freely whispered up and down
that Fate would place the laurel crown
this time on the capacious bean
of Matchingham's up-and-coming Queen.*

Pigs have wings (1952)

*For though the Emp. is fat, the latter,
they felt, would prove distinctly fatter.'
Her too, too solid flesh,' they said,'
'll be sure to cop that silver medal.'
Such was the story which one heard,
but nothing of the sort occurred,
and, as in both the previous years,
a hurricane of rousing cheers
from the nobility and gentry
acclaimed the Blandings Castle entry
as all the judges - Colonel Brice,
Sir Henry Boole and Major Price
(three minds with but a single thought
whose verdict none can set at naught)*

Pigs have wings (1952)

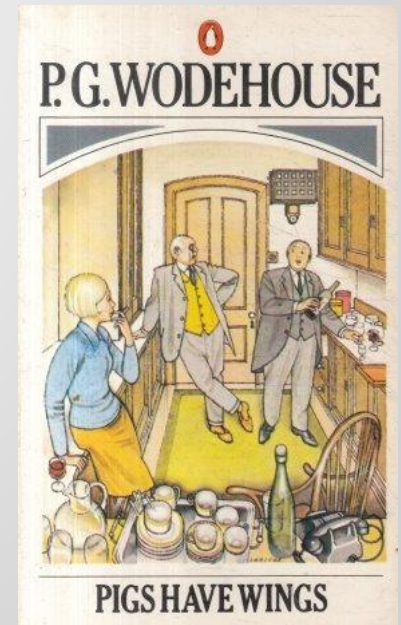
*-announced the Fat Pigs champ to be
Lord Emsworth's portly nominee.*

*With reference to her success,
she gave a statement to the Press.*

'Although,' she said, 'one hates to brag,

*I knew the thing was in the bag. Though I admit the Queen is stout, the issue never was
in doubt. Clean living did the trick,' said she. 'To that I owe my victory.'*

Ah, what a lesson does it teach to all of us, that splendid speech!

Gevleugelde varkens (1959), Pigs have wings

dacht. George Cyril Wellbeloved ging met een kreun tegen de reling van het hok aanleunen en wendde de ogen af. Het maanlicht viel in een ledige voedertrog.

6

(Uittreksel uit de *Bridgnorth, Shifnal en Albrington Courant*, waarin het *Graantelers Nieuwsblad* en de *Veefokkers Berichten* opgenomen werden.)

De hemel weet dat het niet dikwijls gebeurt, dat wij ons gedrongen voelen om het proza, waarmee wij ons dagelijks brood verdienen, in de steek te laten en ons toe te leggen op de poëzie. Maar nu en dan doen zich grootse gebeurtenissen voor, die alleen door de dichterlijke pen beschreven kunnen worden. Men zal het ons dus niet ten kwade duiden dat wij in versvoeten en rijmen gaan prevelen, om te melden dat het weer eens de Keizerin van Blandings is, die het gewonnen heeft op de Shropshirese tentoonstelling.

Men had eerst gedacht dat haar kansen dit jaar maar laag stonden, men vreesde dat haar beste tijd, helaas, voorbij was. Overal kwam men mensen tegen die zeiden: 'Twee maal al won zij na elkaar. Drie maal kan niet bestaan. Dit zou normale varkenskrachten ver te boven gaan. Men hoort de mensen overal zeggen dat 't lot dit keer de lauwerkroon zal leggen op 't zwaar en machtig, edel hoofd van de Koningin van Matchingham, de nieuwe ster die veel belooft. Ja, ongetwijfeld is de Keizerin geweldig dik, maar stukken dikker is de Koningin, zeg ik. Haar stevig, al te stevig vleesgewaad, mijn vriend, staat borg dat zij dit jaar de zilveren plaat verdient. Dat hoorde men overal zeggen, maar het verliezen allemaal heel anders, en evenals de twee voorgaande jaren, barstte het donderend applaus van de adellijke en hooggeplaatste personaliteiten los voor de kandidaat van Blandings Castle, toen al de juryleden - Kolonel Brice, sir Henry Boole en majoor Price, (drie knappe geesten, eensgezind in oordeel en besluit, geen mens brengt daar ooit geldige bezwaren tegen uit) - de goedgevoelde favoriet van lord Elmworth tot kampioen der vette varkens uitriepen.

Om deze nieuwste roem nog stralend van genoeg, omringde ze dan de pers en sprak in dezer voegen: 'Al wil ik op mezelf niet pochen,' zei ze, 'kijk, ik wist op voorhand dat de zege was aan mij. De Koningin is dik, heel dik, u hebt gelijk, maar ik was zeker van mijn zaak, geloof mij vrij. Een eerlijk, deftig en gematigd varkensleven moest zonder twijfel mij de overwinning geven.'

O, mensen, welk een les ligt voor ons allemaal, geborgen in de wijze varkenstaal!

De hemel weet dat het niet dikwijls gebeurt, dat wij ons gedrongen voelen om het proza, waarmee wij ons dagelijks brood verdienen, in de steek te laten en ons toe te leggen op de poëzie. Maar nu en dan doen zich grootse gebeurtenissen voor, die alleen door de dichtelijke pen beschreven kunnen worden. Men zal het ons dus niet ten kwade duiden dat wij in versvoeten en rijmen gaan prevelen, om te melden dat het weer eens de Keizerin van Blandings is, die het gewonnen heeft op de Shropshirese tentoonstelling.

Men had eerst gedacht dat haar kansen dit jaar maar laag stonden, men vreesde dat haar beste tijd, helaas, voorbij was. Overal kwam men mensen tegen die zeiden:

'Twee maal al won zij na elkaar. Drie maal kan niet bestaan. Dit zou normale varkenskrachten ver te boven gaan. Men hoort de mensen overal zeggen dat 't lot dit keer de lauwerkroon zal leggen

op 't zwaar en machtig, edel hoofd
van de Koningin van Matchingham, de nieuwe ster die veel belooft.
Ja, ongetwijfeld is de Keizerin geweldig dik,
maar stukken dikker is de Koningin, zeg ik.
Haar stevig, al te stevig vleesgewaad, mijn vriend,
staat borg dat zij dit jaar de zilveren plaat verdient.'

Dat hoorde men overal zeggen, maar het verliep allemaal heel anders, en evenals de twee voorgaande jaren, barstte het donderend applaus van de adellijke en hooggeplaatste personaliteiten los voor de kandidaat van Blandings Castle, toen al de juryleden - Kolonel Brice, sir Henry Boole en majoor Price, (drie knappe geesten, eensgezind in oordeel en besluit, geen mens brengt daar ooit geldige bezwaren tegen uit) - de goedgevleesde favoriet van lord Elmsworth tot kampioen der vette varkens uitriepen

Om deze nieuwste roem nog stralend van genoeg,
Ontving ze dan de pers en sprak in dezer voegen:
'Al wil ik op mezelf niet pochen,' zei ze, 'kijk,
ik wist op voorhand dat de zege was aan mij.
De Koningin is dik, heel dik, u hebt gelijk,
maar ik was zeker van mijn zaak, geloof mij vrij.
Een eerlijk, deftig en gematigd varkensleven
moest zonder twijfel mij de overwinning geven.'

O, mensen, welk een les ligt voor ons allemaal,
geborgen in die wijze varkenstaal!

Na te lezen in: *Nothing Serious* okt.2015

GOEDE GNOES

P.G. WODEHOUSE

2012

21-11-2009

21-11-2009

21-11-2009

SUNG WITH IMMENSE SUCCESS
BY
MR T. A. SHALE.

PUT ME IN MY LITTLE CELL

SONG

FROM THE MUSICAL FARCE

SERGEANT BRUE

WRITTEN BY

G. E. WODEHOUSE

COMPOSED BY

FREDERICK ROSSE

PRICE 2/6 NET.

London

HOPWOOD & CREW, LTD 42, NEW BOND STREET, W.

BOSTON, NEW YORK & CHICAGO,
WHITE-SMITH MUSIC PUBLISHING COMPANY

Copyright, 1904, by Hopwood & Crew, Ltd.

All performing rights in this Musical Comedy are reserved. Single detached numbers may be sung at Concerts, not more than two at one Concert, but they must be given without Stage Costume or Action. In no case must such performance be announced as a "Selection" from the Musical Comedy. Application for right of performing the above Musical Comedy must be made to A/C FRANK CURZON, Prince of Wales Theatre, London.

1904

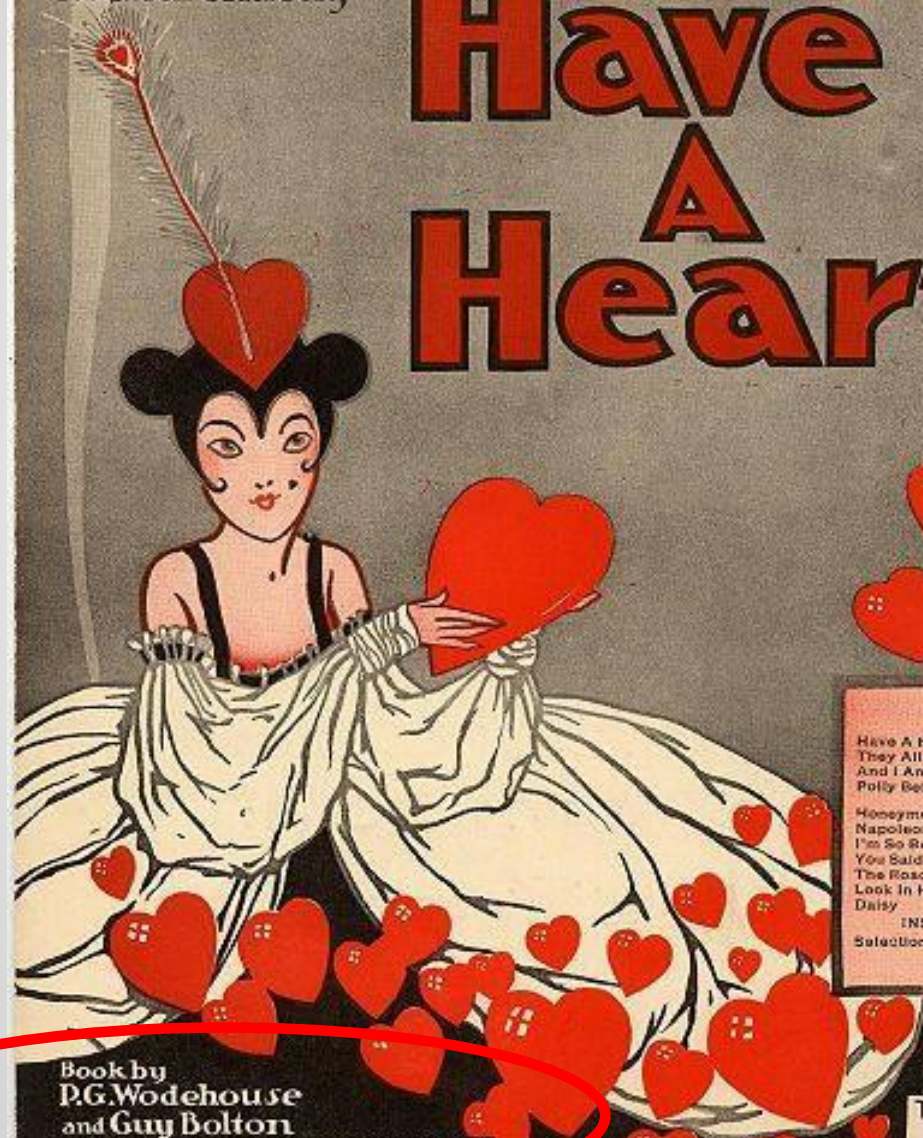
**Leonora (l), PGW en
Ethel (r) bij Waterloo
Station, op weg naar
America, 1930.**

They All Look Alike

Henry W. Savage
Offers the
Up-to-the-minute
Musical Comedy

Have A Heart

VOCAL	
Have A Heart	.60
They All Look Alike	.60
And I Am All Alone	.60
Polly Believed In :	
Preparedness	.60
Honeymoon Inn	.60
Napoleon	.60
I'm So Busy	.60
You Said Something	.60
The Road That Lies Before	.60
Look In His Eyes	.60
Daisy	.60
INSTRUMENTAL	
Selection	1.00

Book by
P.G. Wodehouse
and Guy Bolton
Music by **JEROME KERN**

T. B. HARMIS
COMPANY
NEW YORK

TILL THE CLOUDS ROLL BY

COMSTOCK - ELLIOTT CO.
PRESENTS

THE NEW MUSICAL COMEDY

OH BOY!

BOOK & LYRICS BY
**GUY BOLTON AND
P.G. WODEHOUSE**

MUSIC BY
JEROME KERN

VOCAL	
A Pal Like You	60
Rolled Into One	60
Words Are Not Needed	60
Till The Clouds Roll By	60
Be A Little Sunbeam	60
An Old Fashioned Wife	60
Nesting Time In Flatbush	63
Ain't It A Grand and Glorious Feeling	60
You Never Knew About Me	63
A Package of Seeds	63
INSTRUMENTAL	
Selection	1.00

T. B. HARMS
COMPANY
NEW YORK

CLEOPATTERER

WILLIAM ELLIOTT
F. RAY COMSTOCK &
MORRIS GEST
PRESENT
THE NEW MUSICAL COMEDY

Leave it
to Jane

scanned for Hialeah
Books & Autographs

BOOK & LYRICS BY
GUY BOLTON
AND
P.G. WODEHOUSE
MUSIC BY
JEROME KERN

Songs	
The Sirens Are Calling	.60
Sir Galahad	.60
A Peach Of A Life	.60
Leave It To Jane	.60
The Siren's Song	.60
Cleopatterer	.60
I'm Going To Find A Girl	.60
Just You Watch My Step	.60
The Sun Shines Brighter	.60
What I'm Longing To Say	.60
There It Is Again	.60
Selection	.100

LIFE'S A TALE

THE RIVIERA GIRL

BOOK & LYRICS BY
GUY BOLTON &
P.G. WODEHOUSE
MUSIC BY
EMMERICH KALMAN
KLAU & ERLANGER'S
SUCCESSFUL
PRODUCTION

VOCAL	
Just A Voice To Call Me Dear.....	.50
There'll Never Be Another Girl Like Daisy.....	.50
Life's A Tale.....	.50
Half A Married Man.....	.50
The Life Of A Gypsy Strain.....	.50
INSTRUMENTAL	
Selection.....	1.00

DISTRICT
T. B. HARMS
COMPANY
NEW YORK

The Land Where The Good Songs Go

Miss 1917

LATEST CENTURY THEATRE PRODUCTION

CHARLES DILLINGHAM
and FLORENZ ZIEGFELD, JR.
Managers

Book and Lyrics by
P. G. WODEHOUSE
and GUY BOLTON

Music by
JEROME KERN

Staged by
NED WARBURN

VOCAL

We're Crooks.....	.50
The Picture I Want to See.....	.50
Peaches.....	.60
I'm The Old Man In The Moon.....	.60
Go, Little Boat.....	.50
The Land Where The Good Songs Go.....	.50
Tell Me All Your Troubles, Cattle.....	.50

AFTER DRAWING BY
RAPHAEL
KIRCHNER

T. B. HARMS
CO.
NEW YORK

HAL CAZALET & SYLVIA MCNAIR

THE LYRICS OF
P.G. WODEHOUSE

THE LAND WHERE THE GOOD SONGS GO

"The songs on this
album are a real delight
and illustrate Wodehouse's
invaluable contribution to
the 20th century musical!"
ANDREW LLOYD
WEBBER

WITH STEVEN BLIER ON PIANO

- 1 Oh, Gee! Oh, Joy!
- 2 Tell Me All Your Troubles, Cutie
- 3 Your The Top
- 4 Rolled Into One
- 5 Sir Galahad
- 6 The Land Where Good Songs Go
- 7 If I Ever Lost You
- 8 Go Little Boat
- 9 You Can't Make Love By Wireless
- 10 Bill
- 11 You Never Knew About Me
- 12 Shimmy With Me
- 13 Non-Stop Dancing
- 14 My Castle In The Air
- 15 The Enchanted Train
- 16 Anything Goes

2001

WHEN THE SHIPS COME HOME

F. RAY COMSTOCK & WILLIAM ELLIOTT
PRESENT

THE
NEW MUSICAL COMEDY

“OH LADY! LADY!!”

MUSIC BY
JEROME KERN

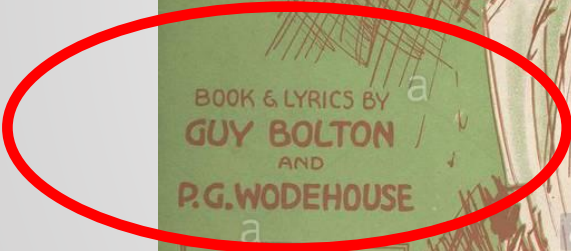
BOOK & LYRICS BY
GUY BOLTON
AND
P.G. WODEHOUSE

VOCAL

When the Ships Come Home	.60
You Found Me and I found You	.60
Before I Met You	.60
Some Little Girl	.60
Dear Old Prison Days	.60
Not Yet	.60
Wheatless Day	.60
Bill	.60
Moon Song	.60
Its a Hard, Hard World	.60

T. B. HARMS
COMPANY
NEW YORK

MALCOLM
STRAUSS

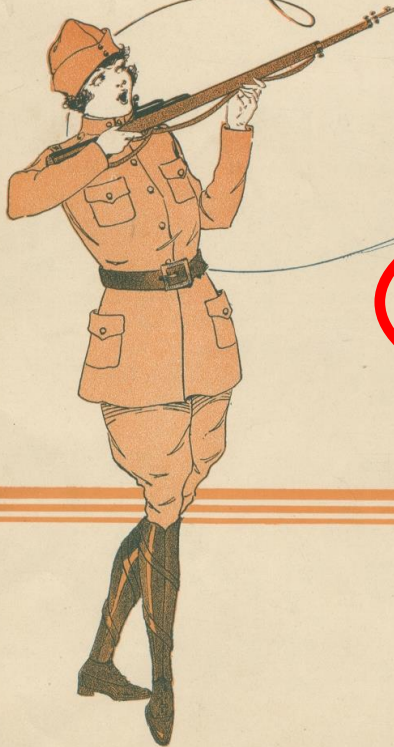
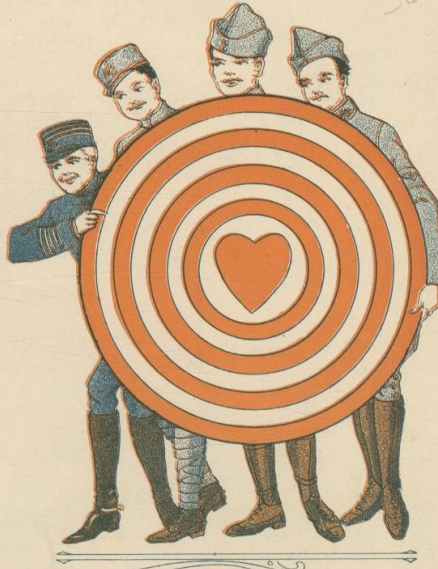

Lied *Bill* in de uitvoering van PGWS-leden Karel en Marieke Blommestein

Some Day Waiting Will End

KLAW & ERLANGER'S
PRODUCTION OF
THE MUSICAL PLAY

The GIRL BEHIND THE GUN

BOOK & LYRICS BY
**GUY BOLTON &
P.G. WODEHOUSE**
MUSIC BY
IVAN CARYLL

There's a Light in Your Eyes	.60
(Waltz Song)	
Some Day Waiting Will End	.60
I Like It	.60
Back to the Dear Old Trenches	.60
Women Haven't Any Mercy on a Man	.60
The Girl Behind the Man Behind the Gun	.60
There's Life in the Old Dog Yet	.60
A Happy Family	.60
Oh! How Warm it is Today	.60
Selection	1.00
Waltz	.60
One-Step	.60

CHAPPELL & CO., Ltd., 41 East 34th Street, New York

347 Yonge Street, Toronto London Melbourne

The Lyrics are published by arrangement with T. B. Harms and Francis, Day & Hunter, New York

Copyright MCMXVIII by CHAPPELL & CO., Ltd. All Rights Reserved

120-
368565

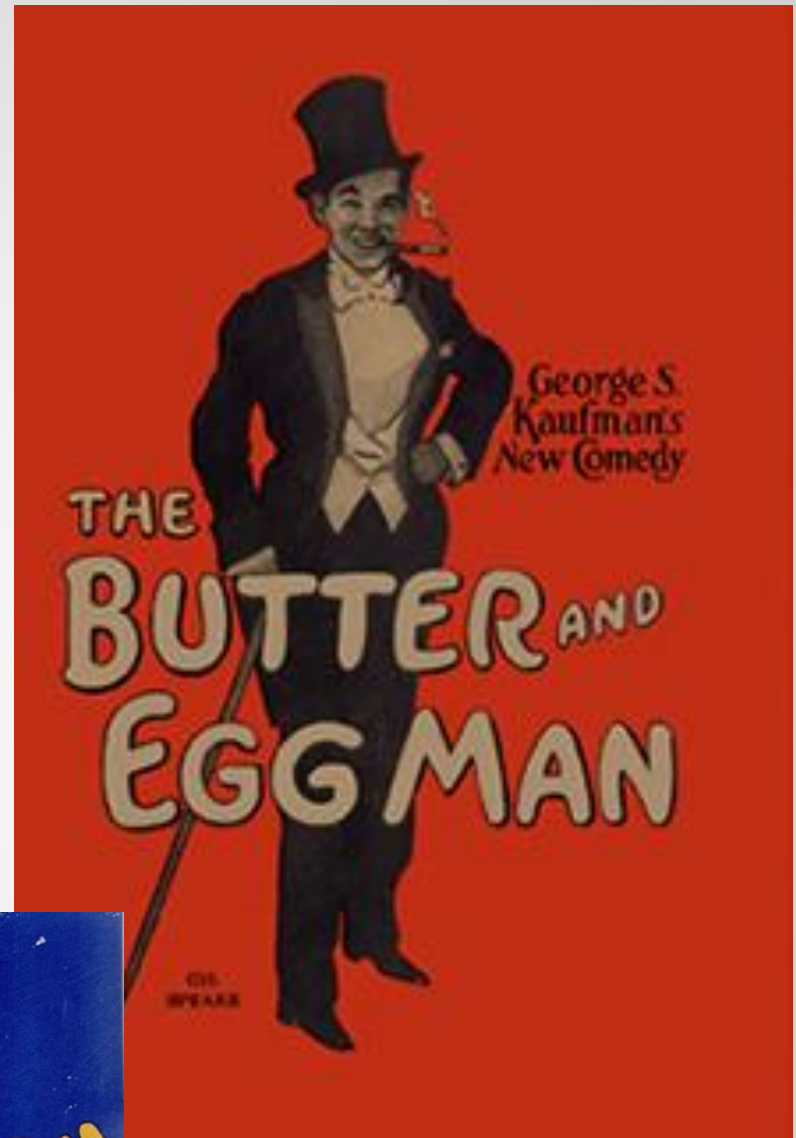
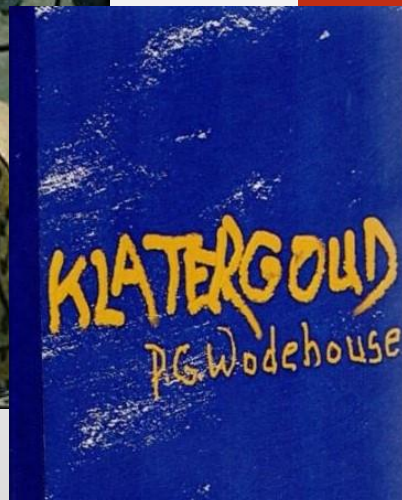
Jerome Kern

Guy Bolton

The Butter and Egg Man, USA
1925, van George Kaufmann

**The Play's the Thing als: Nachtrepetitie 1949,
Toneel op het Kasteel 1959, Het gaat om het spel
2011**

Come on, Jeeves als: Slag om de duiten, 1958

**Good morning, Bill als: Dr. Smith 1932, Goeie
morgen Bill (1933), Dr. Sally 1938, Morgen, Wim
1940.**

Money in the bank als: Geld op de bank 1974

GOEIE MORGEN BILL!

(GOOD MORNING BILL)

P. G. WODEHOUSE

DOOR

Tooneelfonds
BREDE RO
KK

Goeie morgen,
Bill, 1947

LEIDSCH STUDENTEN TOONEEL.

Op tournée.

Het Leidsch Studenten Tooneel heeft het plan opgevat om in enkele steden in ons land een uitvoering te geven, ten bate van de plaatselijke crisiscomité's. Het stelt zich voor op die avonden een opvoering te geven van een blijspel van P. G. Woodhouse, „Good morning, Bill”. In eigen vertaling, onder den titel „Dr. Smith” zal dit stuk in Deventer vertoond worden op 6 Mei en in Zeist op 7 Mei. Het is de bedoeling, dat in het najaar een tournée van ongeveer een week met dit stuk zal worden gehouden. De regie is ditmaal in eigen handen; een der eereleden van het L. S. T. heeft zich daarvoor beschikbaar gesteld.

---

mei 1932

***Goeiemorgen Bill*, maart 1994, met Theo de Munck, door
Toneelkring Arti-Shock**

P. G. WODEHOUSE en GUY BOLTON

Slag om de duiten

(Come on, Jeeves)

KLUCHT IN DRIE BEDRIJVEN

TONEELUITGEVERIJ RIJNLAND

bus 27 — Alphen a. d. Rijn — Tel. 01720-3294

HOUSE

om de

-46

**Slag om de
duiten, 1958**

Uit de Jul. 1958

lucht

gegrepen

Dik hout

DE in Amerika wonende, maar zijn Britse geest nimmer verloochenen- de schrijver P. G. Wodehouse is o.a. de schepper van een lange reeks kluchtige romannetjes waarin de butler Jeeves een voorname rol speelt. Wodehouse heeft hem, lijkt het, opgezet zoals Amerikanen zullen denken, dat een Engelse butler is: onverstoorbaar, ad rem, intelligenter dan zijn meester en in elk geval intelligent genoeg om dat voor hem verborgen te houden. Wodehouse plaatst Jeeves in kluchten, die het moeten hebben van een drieledige humor: de situatie-humor, de woordspel-humor en de misverstanden-humor. De auteur kookt er meestal een potje van, dat miljoenen best smaakt. Ons ligt het wat zwaar op de maag; het is humor, die er somtijds met een stok in geranseld wordt.

Dat was, gisteravond, ook ons voor- naamste bezwaar tegen de door Willy van Hemert voor televisie bewerkte en geregisseerde klucht, „Wedden, my- lord?” (Come on, Jeeves), door Wode- house in samenwerking met Guy Bol- ton geschreven, door Alfred Pleiter ver- taald. Het was daar, in de tochtige en vochtige Towcester Abbey, wel zeer dik hout waar men ferme balken van zaagde. We geloofden er nauwelijks in en enkele spelers evenmin, dachten we. In dit verhaal, dat het vooral van tempo moest hebben, struikelde men te vaak over zijn woorden, verloor halverwege een zin en improviseerde dan maar wat.

Ton van Duinhoven, als een nogal dwaze lord Towcester, had daar helaas, vaak last van; Maxim Hamel huppelde meestal half-verstaanbaar blatend rond als de imbeciele sir Roderick. Dick Swidde gaf wel een mooie intrigerende, Jeeves weg, maar de overigen hadden van tijd tot tijd eveneens nogal moeite met de tekst. Van Hemert regisseerde bovendien in het ruimtelijke decor van Peter Zwart, een enkele techni- sche fouten (de niet-synchrone playback in de ruzie-scène en het uitvallen van het geluid bij de dialoog tussen Van Duinhoven en Winnifred Bosboom) werkten tamelijk storend.

H. J. O.

HET GAAT OM HET SPEL

EEN BLIJSPEL IN DRIE BEDRIJVEN
DOOR FERENC MOLNAR
IN DE BEWERKING VAN
P.G. WODEHOUSE

NEDERLANDSE VERTALING
LEONARD BEUGER

Modern Dialect

**Het gaat om het
spel, 2011**

„Toneel op het kasteel”

*Vlakke, houtherige,
plompe vertoning
bij het Rotterdams
Toneel*

ROTTERDAM, 22 dec. — Om voor de Kerstdagen nog een nieuw licht stuk op het repertoire te hebben, heeft het Rotterdams Toneel vanavond het gordijn opgehaald over Ferenc Molnár's „Nachtrepêtitie”, thans „Toneel op het kasteel” geheten, maar dan nu ook bewerkt door P. G. Wodehouse. Het is de vraag of het stuk daarmee veel gewonnen heeft, maar de zaak is ook weer niet zo belangrijk, dat men zich daar in behoeft te verdiepen. Het is een aardig stuk, vederlicht, zoals een flink deel van Molnár's oeuvre, maar het heeft een vluchtige, charmerende geest en het is zeer speelbaar, als men het in zijn zwaarteloze vlucht kan treffen.

Dec. 1959

Ina van Faassen en Leo de Hartogh in: „Toneel op het Kasteel”.

„Nachtrepetitie” bij Comedia

Uitermate luchtig en luchthartig

Met de opvoering door Comedia van „Nachtrepetitie”, een blijspel, waarvan het geestelijk vaderschap blijkbaar berust bij Ferenc Molnar en Wodehouse, de eerste als de auteur, de tweede als de bewerker, is het naseizoen blijkbaar definitief begonnen. Het is een uitermate luchtig en luchthartig geval, dat het duo Molnar en Wodehouse hier ten tonele heeft gebracht. De gehele intrige draait om een jeugdige en lichtzinnige prima donna van een operette, die zich, juist op het moment waarop zij zich zal gaan verlobben met een jong en smoorlijk verliefd componist, de avances laat welgevallen van een veel oudere collega. Het publiek mag er de geamuseerde getuige van zijn hoe dit kromme geval wordt rechtgebred. Met dit al is deze inhoud voor de auteur en de bewerker kennelijk slechts aanleiding om de spelmegeijkheden, die er in schuilen, met virtuositeit uit te buiten en dit virtuoze spelen met een reeks dwaze situaties

waarin de realiteit tot verbeelding en de verbeelding tot realiteit wordt, is verreweg het voornaamste plezier, dat men aan dit stuk kan beleven. Het blijspel, dat niet bepaald voor kinderen geschreven is, en waarin nogal enige pikante toespelingen voorkomen, wordt door Comedia onder regie van Johan de Meester ook met onmiskenbare virtuositeit gespeeld, met Edy de Boer als de verleidelijke prima donna, bekoorlijk en speels, Han Bentz van den Berg en John Soer als respectievelijk optimistisch en pessimistisch librettist, Henk Rigters als de bejaarde acteur, die zich amoureu vergaloppeert en Ton Lutz in de gedaante van een onverbetelijke butler.

C. de Gt.

Opening Schevenings Muziekseizoen

Met een romantisch programma — werken van Schubert, Mendelssohn en Brahms — heeft het Residentie-Orkest onder aanvoering van Willem van Otterloo het Schevenings muziekseizoen ingeluid.

Er werd deze avond met groot enthousiasme en veel prachtig gespeeld

2009

Dec. 1959

**Bertram Fletcher
Robinson ('Bobbles')**

BOBBLES & PLUM

FOUR SATIRICAL PLAYLETS
by
BERTRAM FLETCHER ROBINSON
and
P. G. WODEHOUSE
compiled by
PAUL R. SPIRING

Tony Ring

Second Row, Grand Circle 959

A Reference Guide to the
Contribution of P G Wodehouse
to the Legitimate Theatre

2012

Foreword by Martin Jarvis OBE

Harebrain Publishing

**“Pat and Mike cross-talk act” (*The Mating Season*)
door Elisa en Leonard Beuger**

***Jeeves en de
liefde,
Paushuize 2016***

***Jeeves – Een man
van eer,
Paushuize 2016***

**PGW arriveert
met stiefdochter
Leonora in 1930
in Los Angeles
voor zijn
scenariowerk**

DE PREMIERE VAN DE SUPERFILM

„DE GOUDEN VLINDER”

naar den roman van P. G. Wodehouse
„THE GOLDEN BUTTERFLY” met in
de hoofdrol de bekoorlijke filmdiva

LILY DAMITA

zal VRIJDAG 9 DECEMBER in
CENTRAAL-THEATER
plaats vinden. 60930

Dec. 1927

7 uur en 9.45

Entrée f 2.— of 3 Coup. (f 1.50)

„**RASPUTIN**”
DE HEILIGE DUIVEL!

is in aantocht!!!

Vanaf heden vertoonen wij een Prachtfilm!

„DE GOUDEN VLINDER”

naar de wereldbekende roman van P. G. Wodehouse.

Een moderne geschiedenis waarin
de theater vervuld wordt door:

➡ **LILY DAMITA** ➡

Waar het een voldongen feit is, dat de bekoorlijke filmactrice
Lily Damita binnenkort in het huwelijk zal treden met den
tweeden zoon van den Ex Kroonprins van Duitschland,
is „De Gouden Vlinder” de laatste film, waarin Lily Damita
haar groot talent heeft hunnen geven. Haar kleeding, haar
figuur, haar charme, haar dans en haar schoonheid hebben
er toe meegewerkt om „De Gouden Vlinder” tot een prachtfilm
te maken!

11270

1929

A Cosmopolitan
Production

Directed by
HARRY
BEAUMONT

Story by Dale Van Every and
Arthur Freed - Adaptation
and continuity by Sylvia
Thalberg and Frank Butler -
Dialogue by P.G. Wodehouse

A Metro-
Goldwyn-
Mayer
ALL
TALKING
PICTURE

THOSE THREE
FRENCH GIRLS

with FIFI DORSAY - REGINALD DENNY
CLIFF EDWARDS - YOLA D'AVRIL - SANDRA RAVEL - GEORGE GROSSMITH

**CHARMAINE,
DIANE en
MADELLON**

zijn de 3 lieve, lachende mademoiselles en toen zij de ondeugende Amerikaansche boys ontmoetten
toen . . . . . **KOMT ZE ZIEN!** op **29 April** in de **GLOBE-BIOSCOPE.**

"THOSE THREE FRENCH GIRLS"

Ondeugend als La Vie Parisienne, Een durf als de Folies Bergère. Onderhoudend als de Comedie Francaise. . .
KOMT ZE ZIEN! op **29 April** in de **GLOBE-BIOSCOPE.**

M. G. M. DOLSTE COMEDIE OOK VERVAARDIGD.

7256

Ook in Nederland te zien geweest, in april 1931

BINNENKORT.

LUXOR
Theater de Luxe

BINNENKORT.

„DRIE FRANSCHME MEISJES”.

Een 100 ° lach-schlager met Fifi d'Orsay, Reginald Denny, Yola d'Avril, Sandra Ravel, Ukelele Ike.

Dialogo van

P. G. WODEHOUSE,

de oergeestige schrijver van

„BINDEL”.

Stout en pikant als „La Vie Parisienne”, gewaagd als „Les Folies Bergère”

en zoo onderhoudend als de Comedie Française!

 KINDEREN GEEN TOEGANG!

Wodehouse wordt verward met Herbert Jenkins, de auteur van *Bindle* boeken

ROBERT
MONTGOMERY

**THE MAN IN
*possession***

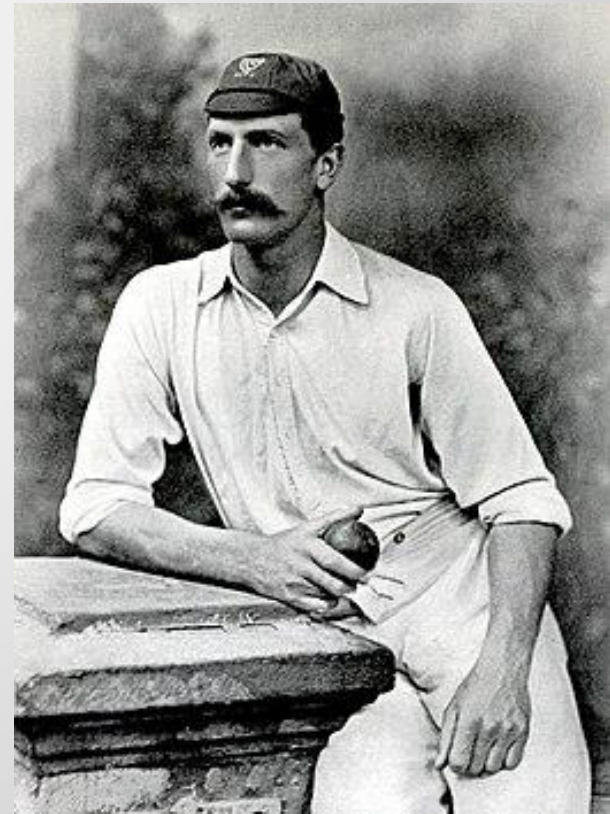
CHARLOTTE GREENWOOD - IRENE PURCELL
C. AUBREY SMITH

LASK
WOOD
PRESENTS

Metro-
Goldwyn-
Mayer
PRESENTS

1931

network

THE BRITISH FILM

George is all
at sea when
it comes to love.
Maybe he'll have
more luck as his...

Wardour Films Ltd Presents
GENE GERRARD
and **MOLLY LAMONT**

BROTHER ALFRED

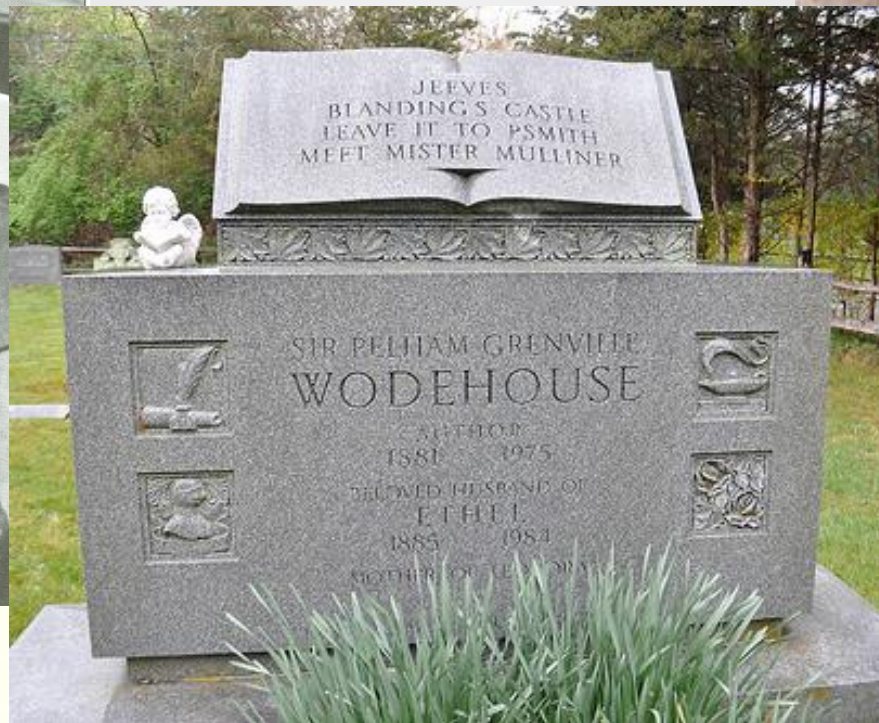
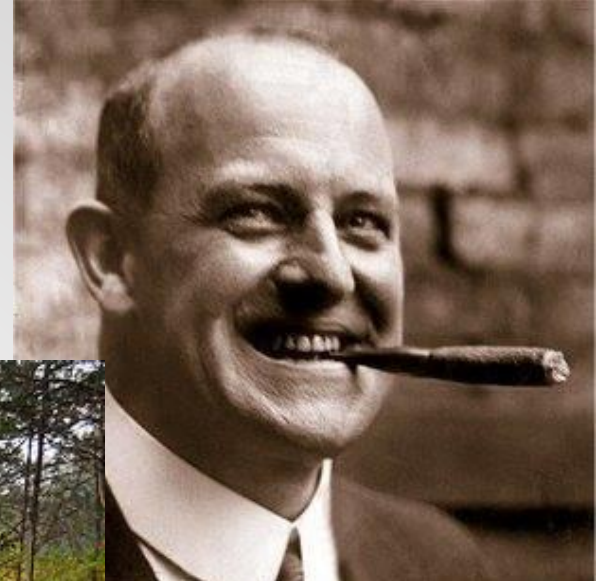
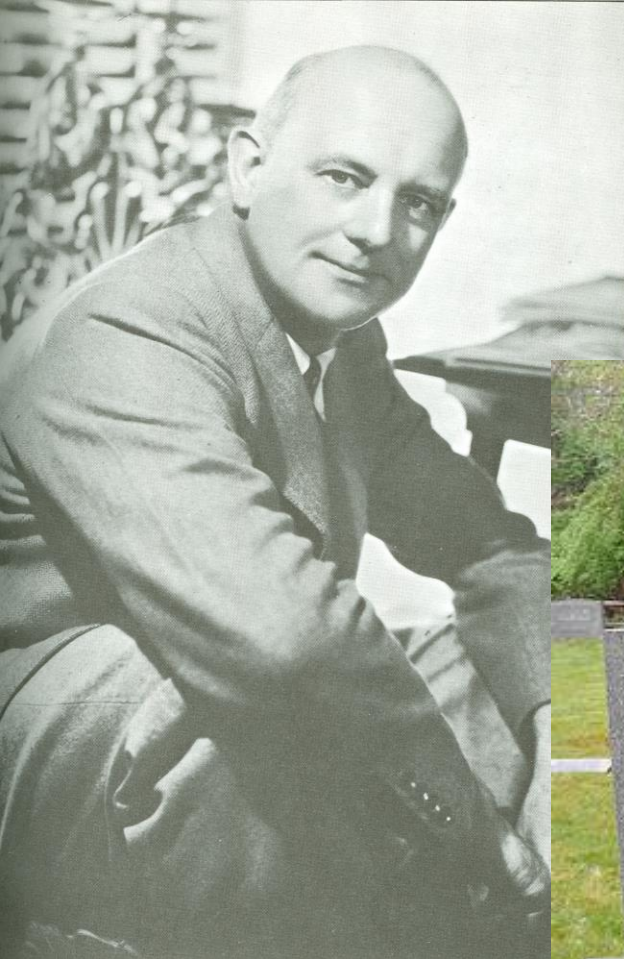

A Comedy Gem From
P.G. WODEHOUSE and
HERBERT WESTBROOK

1932

1937

P. S. Wodehouse